

בשנער

ידיעות קיבוץ הזורע - ב' באדר א' התשע"ט - 07.02.2019

נפרדים מרמי הרפז ז"ל | עמוד 4
בני משפחה וחברים

המאבק להרחקת האסדות ללב-ים | עמוד 12
איריס בן-צבי

במת ההיסטוריה: קרב סטלינגרד | עמוד 14
שמעון שתיל

זה נוער זה! | עמוד 16
נעמן ברקאי

מערכת בשער

עורכת

אילת ראטס

עיצוב ועריכה גרפית

אנה אבריאלי

טלפון

050-7450642

דוא"ל

bashaar.hazorea@gmail.com

השתתפו בגיליון זה

הספדים וחברים כותבים לזכר רמי הרפז: נטע הרפז, דגנית סהר (הרפז), דליה הרפז, רז יפה-הרפז, רועי סהר, אביגיל הרפז, אהרן בנארי, זאב רז, אליאב פרייס ואלון פלד.
מדורים: ריימונד אליס, איריס רפאלי, חקלאי הזורע, נעה אלבוחר, איריס בן-צבי, משפ' גרינשטיין, שמעון שתיל, נעמי שחם, נעמי שורוב, נעמן ברקאי, מיקי שמע, ניר רענן, בועז בש מרץ', אהוד דור, ספי מנור פלג, שבתאי פרידמן, חנן נגרי, צוות הארכיון, דובי זמר, דני נהב ואילת ראטס.

הגהה

עמוס אורן

תמונת שער

גורדון קמרון

הפצה

יעל טיקטין, רינה רשקוב

"משנכנס אדר מרבין בשמחה" אמרו חז"ל, אך השנה השמחה אינה שלמה. רק לפני שבועיים נפרדנו מחבר יקר, בעל, אבא, סבא ואדם מיוחד במינו - רמי הרפז ז"ל. חלק ניכר מגיליון זה של "בשער" יוקדש לזכרו של רמי. כמה מלים אישיות, לזכרו:

ההיכרות הראשונית שלי עם קיבוץ הזורע החלה כצופה מהצד לפני שש שנים, עת הכרתי את בן זוגי לעתיד - דוד. הדבר הראשון שלמדתי על המקום הוא קיומו של מוסך חקלאי. הדבר השני שלמדתי התברר כמעניין ומופלא הרבה יותר - כאן חי אדם שקורץ מחומר מיוחד, אישיות גדולה שכמוה לא פוגשים לעתים קרובות - רמי הרפז.

קצרה היריעה מלספר כאן בכל קורות חייו המרשימים, אולם לא ניתן לכתוב על רמי בלי להזכיר (שוב) את אחד ההישגים הבולטים ביותר שלו, בעיני ובעיני רבים אחרים. הישג שהתרחש דווקא בנקודת שפל כואבת ומדכדכת של נפילה בשבי בארץ אויב. במקום בו רובנו היינו שוקעים בתהום עמוקה של כאב פסי ונפשי, דווקא שם רמי בוחר להתמודד בדרך אחרת. במקום בו ניטלת ממנו השליטה הפיסית על חייו הוא "תופס פיקוד", מתעלה מעל המציאות הקשה שנקלע אליה ולוקח את עצמו ואת חבריו למסע. במסע הזה הם לא "רק" שורדים את השבי (הישג זה לבדו עשוי היה להיות מספק ומשמח דיו), אלא הם צומחים מתוכו ומתחזקים. מעטים האנשים שיוצאים נשכרים מחוויות טראומטיות מהסוג הזה, רמי היה אחד מאלה.

כמובן שלא הכרתי את רמי של אז (אפילו עוד לא נולדתי...) והתוודעתי אליו, כאמור, רק בשנים האחרונות. הכרתי את רמי ה"סבא". איש נעים, נינוח וצנוע שלא ניכר עליו שמץ מתלאות החיים וגם לא מהדרגות וההישגים הרבים. פגשתי אותו מידי פעם בבית של נטע ויוסי, סביב שולחן ארוחת מוצ"ש או בחדר האוכל כשהיינו חוברים לשולחנם בערב שבת. רמי לא הרבה לדבר, וכשדיבר בחר בקפידה את מילותיו, דיבר לאט וברור, עם חיוך שלו, כאילו ידע שאין מה למהר ואין מה להספיק. רמז לאהבתו לילדיו, לנכדיו ולחיים בכלל, מצאתי בצעצועים שקיבלנו מנורית ורמי במתנה עבור ביתנו נועה. צעצועים שרמי בנה, תפר והכין במו ידיו לפני שנים. האוחז בהם, ילד או מבוגר, מרגיש מיד את תשומת הלב והכוונה הטובה של היוצר אותם - משהו מהאור הפנימי שלו, אפילו מבעד לשנים שחלפו. המזכרות המשמחות הללו, שבתו משחקת בהן כל יום, מזכירות לי שאמנם רמי כבר לא אתנו, אבל הוא זכה "להרבות טוב בעולם" בתקופות שונות של חייו ובתחומים רבים שעוד יסופרו ויכתבו. לנורית וכל בני המשפחה היקרים: שולחים לכם את תנחומינו ואהבתנו. היו חזקים והמשיכו בדרך העשייה המבורכת, שהייתה דרכו של רמי.

החיים, כדרכם, ממשיכים והגיליון הנוכחי יעסוק גם בעניינים נוספים: מדור היסטורי בו שמעון שתיל מחזיר אותנו לקרב על סטלינגרד, מדור נוער חדש, ראיון עם המשפחה הראשונה שנכנסה לגור בשכונה החדשה ועוד ועוד.

שבת שלום.

שלכם,

אילת

דודי, אדי ועומר ז"ל

**14 שנים בלעדיכם
יקרים שלנו
מתגעגעים וזוכרים**

ביום שלישי 12/02/2019
בשעה 16:00 תתקיים אזכרה
בבית הקברות של קיבוץ
הזורע
בשעה 16:30 נקיים את טקס
חלוקת המלגות במועדון
הקיבוץ.

מוקירי זכרם מוזמנים.
המשפחה וקיבוץ הזורע

לוח זיכרון | פברואר

- 1.2.2016 אברהם (ברצו) לוי
- 2.2.2001 חיכל מילוא
- 4.2.2004 אסתר בן יעקב
- 5.2.2016 דבורה דור
- 6.2.1990 חוני (משה) אלון
- 6.2.2005 דן ברנר
- 6.2.2008 אוגוסט וקסלר
- 7.2.1970 מריו הוכמן
- 9.2.1993 דניאל גיא
- 11.2.1980 בנימין פרוינדליך
- 12.2.2005 עומר מנחם
- 12.2.2005 אדי מנחם
- 12.2.2005 דוד מנחם
- 17.2.2002 מריאנה פניג
- 18.2.1991 צבי שחורי
- 20.2.1956 חנה ירון
- 23.2.2003 ישי חגי
- 24.2.2008 קיטה דוברין
- 25.2.2004 אפריים לוי

- 4 | הספדים מהלווית רמי הרפז
- 8 | חברים כותבים לזכר רמי הרפז
- 9 | המדור לשיתוף הציבור
- טיול גש"ר עם רמי בישראל רבת הפנים / ריימונד אליס
- 10 | לזכר רובי שדה ז"ל
- נחשון שחם /
- 11 | עדכונים מהנעשה בקיבוץ
- עדכוני תרבות / איריס רפאלי
- מהנעשה בחינוך-פלגים / נעה אלבוחר
- מבזקי חקלאות / אילת ראטס
- 12 | התנדבות - עזרה - תרומה
- המאבק להרחקת האסדות ללב-ים / איריס בן-צבי
- 13 | לזכר דר' ניר גיא ז"ל
- נעמי שחם ונעמי שורוב /
- 14 | במת ההיסטוריה: קרב סטלינגרד
- שמעון שתיל /
- 15 | חלוצי השכונה החדשה - משפ' גרינשטיין
- אילת ראטס /
- 16 | זה נוער זה!
- נעמן ברקאי /
- 17 | שביליסטים - יומן מסע
- ניר רענן /
- 18 | תרבות ופנאי
- פינת התובנה / בועז בש מרץ
- טיפת מיתולוגיה / אהוד דור
- בדיחת השבוע / ספי מנור פלג
- קווים לדמות / שבתאי פרידמן
- 19 | מילות תודה: לצוות בית שקמה
- חנן נגרי /
- 20 | היה היה
- לזכר רמי הרפז / צוות הארכיון
- 22 | לקראת שבת
- פרשות השבועיים / דובי זמר
- אחרי הכל שיר
- סוף פסוק
- 23 | לוח מודעות
- 24 | שו"ת - שמעון שתיל
- דני נהב /

עד גיל 3 וחצי. גם כשחזרת, תמיד נשאר הפער הזה שבו היית חסר. ואתה תמיד מלא אנרגיות טובות, תמיד נמרץ ועסוק, ועוזר לכל אחד. טייס, מפקד בסיס, מנהל מפעל... וליד זה תופר תחפושות, מתקן נעליים, פותר בעיות.

החיוך שלך האופטימי, עם הרווח בין השיניים, ובעיניים ניצוץ שובבות של ילד.

זכית באהבתה המדהימה של אמא, בזוגיות יוצאת דופן ואהבה ללא תנאי. זכית בחיים עשירים בהם תרמת למדינה, לקיבוץ ולכל מי שסביבך. זכית במשפחה גדולה ואוהבת.

החזקתי ביד שלך... והמכשירים כבר צפצפו והראו את הקו. אמיר כיבה את הצפצוף כי כבר לא צריך אותו. נשמת נשימות אחרונות ופתאום היית שליו.

אמרתי לך תודה. על כל מה שעשית בשבילי וכמה שאני אוהבת אותך.

דגנית

אני יודעת אבא, שאתה משוחרר עכשיו, שצעדיך קלים, שלא אזהה מרחוק את הליכתך הכבדה, כמו אז בבית הילדים.

שאינך נזקק יותר לדרכי הנשימה, וגג הבית לא מתרומם יותר מנחירותיך, כמו בסיפורים.

אהבתך המשתחררת מגופך הכפוף ממחלה ומשנים,

מתפזרת ביער, בקיבוץ שהערכת וכיבדת ועמלת בתוכו על חייך הטובים.

מתפוצצת מלבך אל העולם כולו, נשפכות עתה 80 שנה של עשייה ויצירה,

וכל מי שרוצה יכול עכשיו לקחת את השקט שנופל, את הרוגע שנמזג אל האוויר,

את החיוך שנוגע במעט מילים ומרכך את הפנים, את השלווה וגם רבים ממעשיך הטובים.

אני יודעת שטוב לך, אתה שמח לתת לנו את כל זה, שנפקח את עינינו לטוב, בסיומך, כבחייך,

כתבת והשארת לנו גם את ספרך,

אבא, אתה משוחרר עכשיו וצעדיך קלים.

דליה

אבא, הנוכחות שלך בחיי תמיד הפליאה אותי. ילדה בת שבע שאבא שלה יצא לטיסה ולא חזר באותו הערב, ונשאר שם במצריים לתקופה ארוכה. דרך המכתבים והתמונות ליווית את חיי, עליתי לכיתה א' ואתה חזרת לכתוב באותיות דפוס. גידלנו יחד זרעי כותנה, אתה בחדר בכלא עבסייה ואני בבית ילדים בקבוצת הדר.

איך לאחר שלוש וחצי שנים שהיית עבורי מעבר להרי החושך, חזרת ועברנו לבסיס עציון. ושם היה לי ולאמיר משחק, בו היינו עומדים על השטיח ונופלים אחורה, בידיעה ברורה שאתה תהייה שם לתפוס אותנו.

ואחר-כך הקיבוץ וחבריו שכה אהבת, חדר-האוכל שהיה עבורך מקום אהוב למפגש, לשיחה ולתחושת היחד. עסקת בתהליך השינוי בהזורע מתוך תחושת דאגה לבית ולהמשכו.

לבסוף הכאב הגדול על ארז שנשאת תמיד. תמונה שצורבה בזכרוני: אתה יושב על מדרגות הבית ולידך הנעליים של ארז, שאיתן הלכת בצעידות הבוקר ובידייך שרוכים. השרוכים מתפוררים ואתה מנסה עם חוט ומחט, לאחות את הקרעים, ביד אוהבת מלטף ולא מוותר. וליבי נשבר על העצב הגדול. אוהבת תמיד.

נטע

אתמול בדרך לרמב"ם:

הים מנצנץ מהחלון השמאלי, יום שמש יפהפה, שעתיים נסיעה... מחשבות.

מה עם מיקה ועמית? הם מצפים למחר שנסע סוף-סוף לסבים, ומה עם הבית החדש? הוא יספיק לראות אותו?

ואפילו ששום דבר רפואי עוד לא לגמרי ברור - הלב יודע את מה שהראש עוד מנסה לשנות. שזו פרידה.

הגעתי באחת בצהריים, נשמת בקושי רב. כל הכוח שלך מרוכז בפעולה של הנשימה, החזקתי לך ביד ואמרתי לך כמה אני וכולם אוהבים אותך.

שעות חלפו, הייתי אמורה כבר לחזור ולבוא מחר שוב, אבל לא יכולתי ללכת. העיניים זזות מהמכשירים שמודדים... אליך.

אבא אהוב,

נולדתי במרחק 860 ק"מ ממך וכך חיינו מופרדים

סבא,

רק אתמול בארוחת הצהריים דיברתי עליך ועל סבתא, חצי שעה לפני שהודיעו לי שאתה בבית החולים. אני שמחה שלפחות הספקתי להגיע כשעוד היית בחיים, להחזיק לך את היד ולהגיד לך את הדברים שרציתי להגיד.

אני רוצה להגיד לך תודה על הסבא שהיית בשבילי. מאז שנולדתי היית שם. מטייל איתי ביער, משחק איתי "דוקים", מלמד אותי לקשור שרוכים ומדבר איתי על החיים. כשהייתי קטנה, היה ברור שכל דבר שנקרע או נשבר לא צריך לזרוק לפח כי סבא יתקן, סבא יטפל בזה. כשלא הצלחתי ללמוד חשבון ביסודי, היית בא פעם בשבוע במשך שנה לבית הספר, יושב איתי, מסביר עד שאבין וצוחק מבדיחות שהיו רק שלנו. כשהגעתי לתיכון (וזה לא סוד שהייתי מפספסת את ההסעה לא מעט) תמיד שמחת להסיע אותי עם המשפט הקבוע שלך: "בשביל זה סידרו סבים".

אבל שום דבר שעשית לא היה מובן מאליו, לא כ"חובה של סבא", היית הרבה יותר מזה. בשבילי היית עוגן בחיים. היית ותמיד תהיה דמות להערצה ויותר מזה אתה ההשראה שלי.

נפלת בשבי והיית גיבור מלחמה, ואז נפלת בפרקינסון והיית גיבור נשמה. עברת הרבה בחיים, תמיד עם הדרך המיוחדת שלך להסתכל על הדברים. כשהייתי במשבר אמרת לי: "דברים רעים קורים ויקרו ואנחנו יכולים לתת להם להפיל אותנו או לתת להם לחשל אותנו". אני זוכרת שדיברנו פעם על חיי נצח. אמרת שלא היית רוצה לחיות לנצח כי זה אומר להישאר לבד כשאנשים אהובים נעלמים. אמרת גם שברגע שהחיים ידועים להסתיים, זה הופך את הכול להרבה יותר משמעותי ואת החיים עצמם לבעלי טעם וערך.

סבא, זה באמת היה ככה. חיית חיים מדהימים, מלאים, ובנית משפחה לתפארת. אף פעם לא הספקתי לשאול אותך מה חלמת לעשות כשהיית נער, אבל אני בטוחה שאת החלומות האלו גם הגשמת.

אתה תמיד תהיה איתי בכל מקום שאליו אלך, אתה וסבתא נותנים לי כוח להתמודד עם האתגרים שלי. מבחינתי לא הלכת ואתה לא מת, אתה סבא שלי ואני אוהבת אותך.

רז

סבא,

למדתי ממך שהחיים זה רק עניין של איך אנחנו תופסים את המציאות - איך מפענחים את כללי המשחק, ואיך פועלים אחר כך.

את זה למדתי ממך, והיום אני מלמד אחרים. לפני שהגעתי ללוויה, נאמתי בפני תלמידים צעירים בבית ספרי. אני עוד זוכר את הנאום הראשון שנשאתי בפני קהל גדול - הוא היה עליך. על איך הפכת את הישיבה בשבי לחוויה מעצימה, ואפילו מצחיקה לפעמים. על איך סחפת אנשים ושימשת דוגמה - לא רק לשבויים, גם לדורות שלמים אחרים.

תמיד הקסים אותי איך היית מתחיל להסמיק כששמעת שמדברים עליך גדולות, איך היית מסביר בטון מתנצל שכמוך שכל אחד יכול לעשות. אני זוכר איך ביום ההולדת שלי, המפעיל של משחק התפקידים (שבמקרה או שלא במקרה קשר לעולמו של "ההוביט") נדהם לגלות שסבא שלי זה רמי הרפז. הוא מיד ביקש להצטלם אתך ולשתף את המפגש, שמבחינתו היה יקר מפז.

היה לי סבא שמסביר עניינים מורכבים במילים פשוטות. בכל הזדמנות הצלחתי ללמוד ולצאת עם תובנות - על מתמטיקה, פיזיקה, על חשמל ורובוטים, על המכונות הגדולות במפעל וגם הבובות הקטנות שבבית. הראית לי את המנגנון שמאחורי כל דבר בחיים - ממכשיר משוכלל ועד לאינטראקציות בין אנשים - וכל זאת בליווי ההומור המיוחד שלך. הומור שכבר הפך להיות של כל המשפחה, שמתבל כל שיחה בקצת צחוק, סקרנות וגם אהבה.

למדתי מסבא להסתכל על דברים מלמעלה. היה לי סבא שתופר, מתקן ופותר. מן גיבור-על כזה, שממציא המצאות ובכל בעיה מטפל. ועכשיו, מה נגיד? המושכות עברו לידינו, לצלוח את אתגרי החיים בעצמנו. לא יכולתי לבקש מדריך טוב יותר, כי המורשת הזאת של סבא עוד רחוקה מלהיגמר.

כבר הזכרתי שאתה עניו, לכן לא אמשיך להרחיב בדברים. וודאי ישבחוך עוד הרבה אחריי, ואני רק אבקש לא להגזים. שסבא לא יסמיק יותר מדי...

רועי

בשבילי ובשביל כל מי שנגעת בו. כי סופרמן לא מת כל עוד תחפושות בדמותו נמכרות בחנויות וסיפורו עוד מאיר ברק של תקווה וקנאה בעיני הילדים. המהות שלך תמשיך להתעופף בעולם, כסיפור שיסופר או כזיכרון שיבליח, כפס בדמותי או כבחירה שאבחר. כגיבור-על, שמהותו אין-סופית וחזקה יותר מהגוף המוחשי, שסופו ידוע מראש. אני אוהבת אותך ומקווה שהרוח למעלה נעימה על פניך, שאתה וארז מצאתם אחד את השני בקלות ושאתה שלם וגאה בכל מה שיצרת והשארת. שלך תמיד.

אביגיל

לנורית ומשפחת הרפז כולה -
אנחנו נפרדים כעת מרמי, החבר המסור, המוכשר והנאמן, ראש משפחה ואיש הזורע, השותף המשפיע והמעורב בכל: במשק, בכלכלה, בארגון ובחברה. פעיל בשיחות הקבוצ ובעיוותים שניסחו פרק-פרק את חוברת השינוי, עקרונות הסדר הדיור ועוד ועוד.

רמי היה לנו מגדלור של צניעות, הגינות ואומץ לב אזרחי, תרם תרומה מכרעת בכל דיון והיה מוכן שוב ושוב להשקיע מאמץ, ללמוד ולשכנע - ביושר ובקור רוח.

כשסיים את תפקידו כמפקד "כנף 1" שאל את עצמו - מה הלאה?

בטקס הסיום, על הבמה, עמדנו עזר וויצמן ואני. עזר אמר דברי תודה והפליג בתיאור המעשים והזכויות. אני רק הבטחתי לרמי שגם אצלנו, בהזרע, נכוננו לו עוד אחריות ותפקידים, וגם אנחנו זקוקים לכישוריו ולניסיונו.

נורית ורמי חזרו להזרע, רמי היה לעמוד תווך בפלסטופיל וקיבל על עצמו גם את ניהול המפעל. רב פעלים היה, חזק ואמיץ, מביט כאילו במבט-על אל המציאות המורכבת של קהילה שיתופית, ושומר על התייחסות מאוזנת, סבלנית ושקטה - גם כשהרוחות סוערות ודבר איננו מובן מאליו.

לנורית - אנחנו איתך בכאב הפרידה. לא נעזוב אותך!

אהרן בנארי

כבר כשהייתי צעירה הבנתי שסבא שלי הוא לא אדם רגיל. גם לילדה צעירה לא קשה לשים לב לפרטים שמבדילים אותו משאר הסבים שבאים לבקר בגן. בראש ובראשונה - הוא בכלל לא באמת זקן, אלא רק בתחפושית. הוא מטפס על הרים, מוביל את המשפחה המתנשפת ברחבי ארץ ישראל ובחול, רוכב על האופניים שלו, מספר בדיחות שבאמת מצחיקות את הסובבים אותו והולך יחד גם באמצע ינואר. בפירוש לא זקן.

הדבר השני שמבדיל את סבא רמי משאר הסבים - הוא טייס. איזה סבא בגן מדבר על מטוסים, הפצצות, פנטומים, סוהרים מצרים, חקירות בשבי, כוח G, מטסים והמון מושגים וראשי תיבות שקשה לאנשים נורמטיביים להבין, כאילו היו דברים שבשגרה?

עוד סיבה שחשוב לציין, היא שסבא שלי יודע לתקן הכל. כן כן, ממש הכל. בגדים ונעליים, מצויד ועד ריהוט, מכונות, אופניים ויש האומרים שאפילו אנשים...עובדה זו מתגלה כשימושית מאד לאורך השנים (וגם חסכונית יש לומר). בגיל שנתיים הלכתי עם סבתא נורית ברחבי הבסיס לטיול של יום שבת. במהלך הטיול הסבה סבתא את תשומת ליבי לעלה שנשר מהעץ. מיד הרמתי את העלה והרגעתי אותה - "אל תדאגי סבתא, סבא יתקן".

סיכום של כל העובדות הנ"ל - סבא שלי מסתובב בתחפושית ולא בזהות האמתית שלו. הוא יכול לעוף ומסוגל לפתור כל בעיה בעולם. המסקנה ברורה - אני הנכדה של סופרמן. אכן גאוה לא קטנה.

לא מספיק שבגן ביססתי את המוניטין שלי בתור הנכדה של סופרמן, מסתבר שכשסבא שלך זה רמי הרפז, כל מה שאת צריכה לעשות כדי להעלות את מד הפופולריות שלך בכיתה י"ב, זה להביא את סבא רמי שיירצה לשכבה שלך. הרצאה אחת והם כולם בכיס הקטן שלך.

בקיצור, שווה להיות הנכדה של סבא רמי. בנוסף לכל ההטבות, הוא גם פשוט הסבא הכי טוב בעולם. סבלני וקשוב, מצחיק וכיפי, והכי חשוב - הוא סבא שלי.

אז סיימתי את הגן ומאז עוד כמה דברים השתנו, ואתה לא פה. עכשיו אתה שוב עף, מרחף במקום רחוק מכדי שאוכל לראותו או להבין אותו, במקום רחב ומעורפל מכדי שאוכל לצייר אותו בראשי. אבל אתה, כמו גיבור-על אמיתי, נותרת אתה,

שהרוח המשפיעה על מעוף הפצצה המשתחררת מהמטוס, היא הרוח בגובה שחרור הפצצה, ולא הרוח בגובה הקרקע.

פורצת מהומה: כל טייסי הקרב לפני 50 שנה ידעו שהרוח בגובה הקרקע היא הרוח המשפיעה על פגיעת הפצצה. פשוט כי זו הרוח היחידה שידענו אז למדוד.

מי זה ה"הרפז" הזה מרמת-דוד שיספר לנו עכשיו שחינו כל השנים בטעות? עובדה שרק לפני חצי שנה, במלחמת ששת הימים המופלאה, ניצחנו כשאנו מתחשבים ברוח בגובה הקרקע. כך שיתקנו את שדות התעופה של מצריים, סוריה וירדן והשמדנו תוך שלוש שעות את כל המיגים שלהם.

מה הוא מבלבל לנו את המוח?

רמי מחייך בשלווה, מסביר צעד אחר צעד את הפיזיקה העומדת מאחורי מה שאמר ומפרק בסבלנות כמה הנחות סמויות ודעות קדומות שליוו את חיל האוויר בעשרים שנותיו הראשונות, הצרפתיים.

ניצחנו, הוא אומר בשקט, לא בגלל שידענו נכון אלא למרות שגינו.

כשיצאנו מהקולנוע של חצור כבר הבינו כל טייסי הכנף שרמי צדק.

התחיל העידן האמריקאי בחיל האוויר, והיתה זו הפעם הראשונה בה ראיתי - בקליפת אגוז - איך נשברת פֶּרְדִּיגַמָּה ומתחילה תקופה חדשה.

עשר שנים אחר כך, והוא כבר מפקד רמת-דוד, המפקד הישיר שלי. רמי מכין למופת את הכנף לקליטת מטוסי האֶף-16 החדשים, פושט שוב את מדיו ו"חוזר לאספסת", לקיבוץ הזורע. גם את זה עשה בשלמות עצמית גמורה ושקטה, משוחרר לגמרי מכעסים שארבו לאחרים בשלב הסיום של הקריירה הצבאית. הוא לא כעס על אף אחד וגם לא על עצמו.

גם בשנים האחרונות, בהן חלה, היה רמי נקי מחשבונות הרסניים הפוקדים רבים מאתנו במצבים כאלה. הוא לא שאל את עצמו למה חלה, למה דווקא הוא, אלא התמודד בשלווה האופטימית שלו גם עם הרעה הזאת.

בשבילי ובשביל כל חבריו לדרך יהיה רמי מופת לחיים יפים ונקיים.

יהי זכרו ברוך.

זאב רז

רמי הרפז איננו.

אני נזכר בארבעים החודשים הארוכים של תחילת שנות השבעים, בהם חיכינו לחברינו השבויים במצריים. הם נפלו בשבי במלחמת ההתשה וחזרו רק לאחר מלחמת יום כיפור.

מהמכתבים שהגיעו למדנו שהם כבר ביחד, אחרי תקופת החקירות, הבידוד והעינויים.

להפתעת כולנו הם תרגמו שם, בעבודת צוות, את "ההוביט" של טולקין.

רמי גם סרג בשבי שמלות לבנותיו, וזכור לכולנו הדגל הסרוג שהעניק לראש הממשלה - גולדה מאיר - בשם כל השבויים. בזכות אישיותו החזקה, שלווה רוח, חוכמתו והאופטימיות האינסופית שלו היה רמי

המנהיג הבלתי מעורער של כל השבויים, לא רק צוותי האוויר.

יחד איתם חזרו הביתה ממצריים גם הלוחמים שנפלו בשבי במלחמת יום כיפור, זמן לא רב קודם לכן. במסיבה הגדולה שנערכה ברמת-דוד עמד רמי על הבמה וכינה אותם, כשהוא מחייך את החיוך ההוא שלו שיחסר לנו עכשיו כל כך, "שבועונים": הם ישבו בכלא כמה שבועות - לא 40 חודש.

דמעות השמחה הפכו לצחוק משוחרר.

הוא לא נתן אף פעם לרגשות כעס, רוגז, אשמה או תסכול למשול בו, לנצח אותו. היה משהו סטואי, נדיר ולעתים מפליא, בשליטה העצמית השקטה שלו. כשאחרים אכלו את עצמם - הם בשבי וחבריהם ממשיכים בחייהם, טסים וחוזרים כל ערב לחיק משפחתם - הוא השלים מייד עם המצב וחשב קדימה: זהו, אנחנו בשבי ובואו נראה איך עושים זאת יחד הכי טוב שאפשר. כך שיכנע את חבריו לנהל את חייהם "כמו בקיבוץ", בהתייעצויות שוויוניות, ולא בהתאם להיררכיה הצבאית, וכך קרה שהוציאו יחד מתוק מעז.

הזיכרון הראשון שלי מרמי הרפז - ראשית שנת 1968, רמי וחבריו חזרו מקורס שעשו בצי של ארה"ב על מטוס הסקייהוק החדש.

רמי עומד על הבמה בקולנוע של בסיס חיל האוויר בחצור ומסביר בנחת לכל טייסי הכנף

והרחבת הפעילויות בפלסטופיל ובתחומים נוספים. רמי היה איש יקר ולמדתי ממנו רבות - חכמת חיים, אורך רוח ודרך ארץ. גאה היום להמשיך את דרכו ולשמש כאיש המילואים ה'קשיש' ביותר בהזורע...

אליאב פרייס

קיבוץ הזורע בשבילי הוא אוסף של שכבות שבנויות אחת על גבי השנייה. שכבות של אידיאולוגיה וערכים, שכבות של החלטות ותקנונים, שכבות פיזיות של תשתיות מבנים ונוף, שכבות של ענפים ועסקים, שכבות של יצירה ותרבות, שכבות של זיכרונות קולקטיביים ואישיים, ושכבות של אנשים.

כל דור מקבל לידיו מקודמיו אוסף של שכבות ומוסיף את השכבות שהוא מייצר בתקופתו. בעיניים שלי, רמי היה המייצג האוטנטי והבולט מכולם של דור הבנים, הדור שקיבל לידיו את הובלת הקיבוץ מדור המייסדים, והטביע את חותמו על כל מה שאנחנו רואים היום מסביבנו - חזק, בנה תשתיות, הקים ענפים ועסקים חדשים, והתאים את ההחלטות למציאות המשתנה.

אבל באותה נשימה, רמי גם ייצג עבורי את היכולת של דור הבנים להעביר את המקל לדור הבא - הדור שלנו. מתוך הבנה ואמונה שכך נכון וצריך להתנהל, ומתוך הצניעות והענווה שכל כך אפיינה אותו, בלי מאבקים ומלחמות מיותרות, פשוט כי כך נכון וצריך.

הייתה לי הזכות לשבת עם רמי בלא מעט צוותים שעסקו בנושאים כלכליים וחברתיים בקיבוץ הזורע. בעיקר זכורה לי החוכמה והפרגמטיות שכל כך אפיינה אותו, לצד הצניעות והענווה שלו, והיכולת המופלאה להקשיב ולשנות את עמדתו אם השתכנע שהצד השני אכן צודק, זוהי יכולת שלא רבים ניחנים בה והיא מעידה על רצון כן ואמיתי להקשיב באמת ולהבין את דבריו של הזולת.

רמי ניחן בהשקפת עולם אופטימית אשר הדביקה את סביבתו לצד היכולת להישיר מבט חד ואמיץ במציאות ובסביבה המשתנה והבין, לפני רבים, שהשינויים בסביבה מחייבים לבצע לפעמים מהלכים שאינם פשוטים.

רמי היה שותף לאינספור החלטות ומהלכים שנעשו בהזורע, וטביעות אצבעותיו הגדולות ניכרות כמעט בכל פינה ביצירה הכל כך יפה ומיוחדת שנקראת קיבוץ הזורע.

אזכור אותך רמי בחוכמתך, בצניעותך, באופטימיות שלך, ובתרומתך האינסופית לקיבוץ ולמדינה.

אלון פלד

'מניתי' בהכרות עם רמי מוגבלות, מאחר והתקיימו 'רק' במחצית השניה של חייו. אולם ל-'רק' זה - משמעות אדירה לגביי.

פגשתיו לראשונה בעודי חייל צעיר, כאשר רמי משמש כמפקד בסיס רמת דוד. רמי ונורית עברו בחנוכה עם סופגניות בכל הבסיס והגיעו לאחל 'חג שמח' אף למגדל הפיקוח בו שירתתי בשעתו. לבבי, ישיר ובלי פוזות. גם אפרת, שהיתה כבר אז חברתי ונכחה במקום, זוכרת זאת ברוח זו עד היום.

למעשה, 'נפגשנו' כבר קודם לכן, עת קראתי כנער את 'ההוביט' בתרגום רמי וחבריו מהשבי המצרי. בפעם השלישית נפגשנו בעת הגיענו להזורע לאחר שחרורי מהצבא.

לימים שימשתי כיד ימינו במסגרת מילואים בשדה התעופה לחירום במגידו. שנים אחדות לאחר מכן התהפכו היוצרות, ורמי הפך ליד ימיני בהובלת צוות השינוי בהזורע...

נרתמנו שנינו למהלך מורכב זה. לא מתוך אכזבה מהקיבוץ המסורתי, אלא מתוך הבנה עמוקה כי 'בהזורע' זה כבר לא עובד' וכדברי רמי - 'נדרש להסיט את נושאת המטוסים הגדולה הזו לנתיב מעט אחר'. לנגד עינינו עמדו גם שנים רבות בהן הקיבוץ 'דימם' במאבקים פנימיים ובהפסד של חברים טובים ורבים שעזבו את הקיבוץ, מי בעזיבה חיצונית ומי בפנימית...

בבניית 'מודל השינוי' רמי תמיד אמר - "לא כל כך חשוב לאיזה מודל נגיע, העיקר שתהיה לך הסכמה רחבה אשר תאפשר את הוצאת הקיבוץ מהתקיעות בה נמצא שנים כה רבות". הצגנו מודל 'רך' יחסית, הנותן מענה רחב לסוגיות רבות ולשכבות הגיל השונות. מודל המשנה אורחות חיים מחד גיסא, אך שומר על 'הקיבוץ' ומרכיבים שיתופיים לא מעטים מאידך גיסא. לא אחת, 'הותקפנו' בשל כך 'מימין ומשמאל'. הן ע"י ה'חסידיים' והן ע"י ה'מתנגדים'...

בתקופת עבודה אינטנסיבית משותפת זו, על אף פערי הרקע והשנים, נוצרה בינינו ידידות יפה. לבסוף, לאחר 4 שנות עבודה מאומצות ביותר, הצגנו לקיבוץ מודל מקיף, אך תהליך השינוי לא זכה לרב הנדרש... עם זאת, להבנתי, המהלך לא היה לחינם מאחר ובמידה רבה 'נשכבנו על הגדר' והכשרנו את הדרך לצוות שבא אחרינו להעביר את השינוי. השינוי שיושם בקיבוץ לפני 5 שנים, הביא למהפך דמוגרפי משמעותי, ומאז קלטנו עשרות חברים צעירים חדשים ונראה כי רובו ככולו של הציבור מרוצה מתהליך זה. לרמי הייתה תרומה גדולה לך.

כמו כן שיתפנו פעולה בתחום המקצועי בתכנון

טיול גש"ר עם רמי בישראל רבת הפנים

שהיתה בו (כפי שנוכחתי באותם רגעים על הסלעים הגדולים בטיול האחרון שלו). אני מעריך מאד את השקפת העולם החיובית שהיתה לו, ואני חושב שאנשים כמו רמי דחפו את מדינת ישראל למעמדה הגבוה כיום ולמובילה בעולם בתחומים רבים.

ובחזרה לטיול גשר: בחלק הראשון של הטיול הגענו, כאמור, לישוב נווה-שלום. מבחוץ המקום נראה כמו חברה אידיאלית של יהודים, מוסלמים ונוצרים, אבל מהר מאד התאכזבתי מהיחס השלילי לישראל בפילוסופיה המקומית. כאשר המדריכה הנוצרייה של הישוב הציגה את השלילה המוחלטת שלהם לישראל ולכל דבר ישראלי, זה גרם לי לתהות כיצד הם מפרסמים את עצמם כמעוז הסובלנות, כאשר במציאות הם מעוז של אי-סובלנות. היא הסבירה שמבחינתם ישראל היא טאבו וכי אינם חוגגים את הימים הלאומיים הישראליים, אלא רק את הימים הלאומיים הפלשטיניים. היא הוסיפה שהם מציינים במיוחד את הנכבה, שהיא היום הלאומי הפלסטיני של מה שמכונה ה"קטסטרופה" של הקמת מדינת ישראל המודרנית ב-1948.

כשהגיע זמן השאלות שאלתי אותה איזו תקווה, לדעתה, יכולה להיות באזור זה לשלום, אם הם מציינים רק את הנכבה ומחרימים את החגים הלאומיים של ישראל. היא ענתה שכל דבר ישראלי אינו מקובל עליהם, ושישראלי לבוש מדים צבאיים נחשב בעיניהם כחרפה לחברה. היא גם אמרה שיש לה דרכון ישראלי אבל לא מתוך בחירה. לאחר הביקור בנווה שלום עצרנו להפסקת צהריים בשוק רמלה ומשם המשכנו לשדה התעופה בן-גוריון. בנתב"ג שמחנו לפגוש את גילי אשכרי שחיכתה לנו. גילי הסבירה לנו על פעולתו של מגדל הפיקוח החדש

ביום שני, ה-21 בינואר, היה לנו סיור מעניין מאוד לנווה שלום ולנתב"ג. רמי ונורית היו אתנו בסיור, ולפני שסיימתי לכתוב את המאמר הזה, שלושה ימים לאחר מכן, הופתעתי לקרוא באתר האינטרנט שלנו שרמי נפטר.

אני רוצה לפתוח ולספר משהו על רמי בטיול הזה וגם במקרים אחרים שהייתי אתו: במהלך הטיול הגענו לגבעה תלולה בסמוך לישוב נווה שלום, ממנה ניתן היה לראות במרחק את מגדל הפיקוח של נתב"ג. רמי כמובן התעקש לטפס במעלה הגבעה, וליאון סייע לו בכך. בדרכם חזרה למטה הבחנתי שרמי בחר בדרך לא קלה במיוחד, והתעקש לטפס על סלעים גדולים מאד. כשראיתי את מה שרמי מנסה לעשות, עמדתי למרגלות סלע גדול וחיכיתי לעזור לו. ניסיתי להושיט לו את שתי ידי לעזרה, אבל רמי אמר שלהחזיק אותו כך זו אינה הדרך. לבסוף הסכים להושיט לי יד אחת והחל לטפס על הסלע. המשכתי לנסות לשכנע אותו לאחוז בי בשתי ידיו, אבל הבנתי שאין סיכוי ורמי נחוש לעשות משהו מאתגר מאד עבורו בטיול שלנו.

בעבר היו מקרים רבים, בייחוד כשישבנו יחד בוועדות או בישיבות של מועצת המנהלים, בהם נחשפתי לאישיות הענקית של רמי. באותן הזדמנויות הוא הקשיב היטב לדברים שהיו לנו להגיד ולאחר שניתח את הנושא שעל הפרק הוא החל לחוות את דעתו על העניין. למרבה הפלא, רמי הסביר את הדברים לעתים קרובות בצורה ברורה ביותר, כך שהיה משכנע מאד בטיעונים שלו. כששמעתי את הנכדה של רמי מספידה אותו בלוויה ואומרת שרמי ידע לתקן הרבה דברים ואפילו לתקן אנשים, ידעתי שזה תיאור נכון של האיש הגדול הזה.

הייתה זו זכות אדירה עבורי להיחשף לחכמתו של רמי בהזדמנויות רבות, או במקרים מסוימים לעקשנות

נוף מרהיב נשקף מראש הגבעה ליד נווה שלום. צילום: איילה טל

לרמי ונורית יש שאלה בנווה שלום. צילום: איילה טל

עם גילי בנתב"ג. צילום: איילה טל

להיות חלק חשוב מהאזור ומהסביבה שלנו. לסיום, תודה לאיילה טל ולדני אשכרי על ארגון הטיוול. היה לנו טיוול מעניין ומהנה בו נפגשנו פנים אל פנים עם חלקים שונים של החברה הישראלית. היה כיף לפגוש את כל מי שהשתתף בטיול ולהיווכח שעדיין יש לנו את ה"ביחד", גם לאחר תהליך השינוי שהקיבוץ עבר בשנים האחרונות.

ריימונד אליס

המתנשא לגובה של 100 מטר, וכיצד המטוסים מונחים לנחיתה או להמראה לפי הנהלים. היינו עדים לכמה המראות ונחיתות תוך התבוננות בעבודת מגדל הפיקוח ביום שקט עם כ-200 טיסות בלבד (גילי הסבירה שביום עמוס יש כ-600 טיסות). כאשר רואים אנשים צעירים כמו גילי נושאים בתפקידים עם אחריות כה כבדה, אנו מבינים איזו מדינה נהדרת ותוססת יש לנו, עם אנשים שמפיצים כל-כך הרבה אנרגיה חיובית - הרבה יותר ממה שראיתי במדינות אחרות. זה גורם לי להרגיש גאה להיות ישראלי (כמובן שאני לא כולל בכך את הפוליטיקה הישראלית או את מערכת השלטון שיש לנו, כי זה נראה יותר כמו ברדק לעומת מדינות אחרות). למעשה אנחנו לא צריכים להסתכל רחוק כדי להיווכח באנרגיה הזו. מספיק להסתכל על הקיבוץ שלנו, שבו האנרגיה הישראלית החיובית מובילה אותנו קדימה

לזכר

לזכר רובי שדה

רובי שדה ז"ל (1961-2019)
ליד אחד מפסליו

נפשו הסוערת של רובי הביאה לכך שלא פעם נשמעו מחדרו צעקות רמות כאשר אחד מחפציו לא התנהג כראוי. המחשב והגיטרה ספגו ממנו צעקות כאילו היו בני אנוש. לעיתים קרה שהשכנה נבהלה מאוד כי חשבה שהוא מקלל אותה בעוד שלמעשה נזף בגיטרה.

לאחר התקופה בהזורע עבר רובי לאמריקה ושם יצר פסלים רבים, בעיקר של סוסים. מדי כמה שנים הגיע לביקור בהזורע וגם לאחרונה תכנן ביקור, אך מותו הטרגי גדע את תכניתו.

לרובי לא היו חיים קלים. הוא לא מצא מנוחה לנפשו אך אולי בשל קשייו וחיפושיו הרבים הוא הגיע למקומות שמעטים מגיעים אליהם והצליח ליצור דברים ייחודיים ומרגשים. רובי היה איש טוב, איש יצירה ואדם שאהב חברה. הוא השאיר אחריו הרבה חברים, הרבה זיכרונות והרבה יצירות.

עצוב על מותו בטרם עת. תנחומים למשפחתו,

נחשון שחם

מותו של רובי מעציב מאוד את לנה ואותי. רובי היה חבר. על חייו של רובי אפשר לכתוב ספר ולמעשה חבר שלו התחיל לכתוב לפני כמה שנים.

רובי היה אמן מוכשר ביותר (נכד לאמן גדול בפני עצמו שפיסל את הפסל של נעמי הניצב ליד בית וילפריד) בעל נפש סוערת אשר נדד במהלך חייו הלא קלים במקומות רבים בארץ ובעולם וצבר חוויות רבות. היו לו כישורים רבים וביניהם היכולת המופלאה להיכנס למצבים בלתי אפשריים ולצאת מהם תוך אלתורים כמעט בלתי אפשריים.

רובי חזר להזורע לאחר שנות נדודים רבות על מנת למצוא קצת שקט לנפשו ולנסות להתמסד. הוא למד אמנות במגמת צורפות ונהיה לאומן גדול. הוא התמחה בפסלים גדולים והקים באותה תקופה קבוצת תיאטרון שהופיעה בפסטיבל עכו ובמקומות נוספים. לקראת הפסטיבל הוא תכנן מבנה ענק שאורי שמע בנה עבורו. המבנה מוקם בבריכות הדגים וקבוצת התיאטרון בה היו חברים שחר מרץ', אמור, סטיב ואחרים התאמנה בו מדי יום. המקום הפך למחנה אליו באו רבים מבני הקיבוץ. את המבנה העבירו לעכו עם משאית מנוף בשל גודלו הרב.

לרובי היה ידע עצום והוא אהב מאוד לנגן ולשיר. הוא גם המציא ובנה כלי נגינה ענקיים שהיו למעשה פסלים מנגנים ששימשו במופע של התיאטרון שלו - "תיאטרון פח".

תקופה ארוכה גרנו בשכנות כשלידנו התגורר גם דודי מנחם ז"ל. אהבנו לשבת יחד בשבתות לארוחת בוקר ולהיפגש בערבים. דודי ורובי חלקו את האהבה להפועל (וכמובן את השנאה למכבי).

עדכוני תרבות עם הפנים לטבע / איריס רפאלי

*** בשבת 16.2.19 - טיול שלוש הפסגות**
שמרו את התאריך! (הזמנה לטיול בלוח המודעות בעמוד 23)

*** אור תנועה וצליל - בתאריך 1.3.19**
אנחנו בישורת האחרונה לקראת האירוע. בתקווה למזג אוויר נוח, המציגים כבר בעשייה. הצוותים עמוסי עבודה ויש פעילות רבה שתתקז ליום שישי, בעוד שלושה שבועות בדיוק. נשמח לעוד מתנדבים שייטו שכם - ניתן לפנות לזיוה כהן, שירה שטיינר, נטע הרפז אורנית שדמון ואלי.

* פורים

חמישי 14.3.19 - פורים בחברת הילדים
שלישי 19.3.19 - פורים ילדים - מתקנים והפעלות
יום שישי 29.3.19 - פורים מבוגרים

להתראות, איריס.

קיבלנו את ט"ו בשבט - חג האילנות, בשתילת עצי דולב לאורך הוואדי (באזור השכונה החדשה) בניצוחו של רן סולומון כמובן, צבענו עציצים ושתלנו שתילים בעזרתה של גלי (במבח"ת שעובדת בנעורים), הכנו פיתות על האש עם איש הטאבון עומרי רז וגם מזג אוויר האיר לנו פנים. רב תודות לאורי חץ שליווה את הפרויקט הזה והעביר את השרביט לתומר עדיני, המנהל החדש של הנעורים. תומר נכנס להובלת הנעורים עם המון נכונות, רצון ומקצוענות ראויה לשבח. תודה לאנשים מאחורי הקלעים שדואגים לכל הציוד - טיבי, ניר מרקוביץ וכמובן ילדי הנעורים.

ההצגה "מיקה שלי" - יזמה של נעמי שחם ואביבה חננאל, שארגנו ביחד איתי נסיעה לתאטרון מוצקין ל-60 חברי הזרוע, בכדי לחזות במחזמר משירי יאיר רוזנבלום. תודה לאביבה ונעמי. כן ירבו פניות כאלה לטובת כלל הציבור.

* ביום שישי 8.2.19 בשעה 21:00

נארח במועדון לחבר את סער קדמון להרצאה מרתקת על בגידות בעולם הריגול.

מהנעשה בחינוך פלגים

מורי כיתה ב' בבית הספר פלגים פנו להורים במטרה לשפר מעט את סביבת המשחק של הילדים. ההורים נענו לפנייה והתחלקו לשני צוותים. צוות הורים אחד היה אמון על הרחבה המשותפת בתוך חלל המבנה, וצוות שני היה אמון על ציור משחקי רצפה, עליהם ניתן לשחק ללא ציוד נוסף. לאחר שנקנה הציוד הדרוש, התייצבו ההורים המתנדבים בבוקר יום שישי וניגשו למלאכה. התוצאה: שלושה משחקי רצפה נחמדים - קלאס, ים-יבשה וקליעה למטרה. נקווה שהילדים ייהנו ושהציורים יחזיקו מעמד. תודה לטל שתיל, דני אלבוחר ולמתת ברלינגר מהמושבה.

מציירים משחקי רצפה - ההורים בפעולה

ותודה מאתנו גם לנעה אלבוחר על הדיווח ועל רוח ההתנדבות.

חבוקי חקלאות / חקלאי פיקח

מה חדש בגד"ש? לשמחתנו סיימנו לזרוע את החימצה והבצל בחלון ההזדמנויות ללא גשמים שהיה לנו. בשדה ליד הקיבוץ אפשר לראות את הנביטה של החימצה מזריעות מוקדמות יותר.

הידעתם? המילה חִמְצָה חודשה בעברית המודרנית על בסיס המילה הארמית-תלמודית "חמיצי", ועל בסיס המילה הערבית "חמץ" (שנהגית בפינו "חמוס").

זורעים חימצה. צילום: גד"ש הזרוע

מה קורה במדגה? בשבועות האחרונים התחילו ביקורי לקוחות במחלקת דגי הזהב ובמחלקת הקוי. אנו עובדים על הצגת מיטב המוצרים שלנו בפניהם.

ביקור לקוחות מחו"ל. צילום: הזרוע אקוויטיקס

תודה לכל מי שהשתתף ועדכן: ערן גבאי (טוצי) מהגד"ש ואביעם גבאי מהמדגה.

המאבק להרחקת האסדות ללב-ים / איריס בן-צבי

"שומרי הבית" הינה עמותה ללא כוונת רווח, חוצה מגזרים ומפלגות פוליטיות, ששמה לה למטרה להרחיק לפי הַבְּיָר את אסדות הגז המתוכננות לקום מול חופי ארצנו. אסדות גז בקרבת החוף הן פצצה מתקתקת ואסור לנו לתת לזה לקרות. "שומרי הבית" גיעו לקיבוץ הזורע בסוף השבוע הבא - בואו לתרום, לרכוש חולצות ודגלונים ולהירשם אלינו.

הייתה לפתח את המאגר באמצעות אסדה צפה מעל באר הקידוח, במרחק של 120 ק"מ מהחוף. מערכת הביטחון של מדינת ישראל נערכה להגן על האסדות בעומק הים, כולל רכש של ציוד יקר (ספינות "סער 6" חדישות) ופיתוח אמצעי לחימה חדשים למטרה זו (כיפת ברזל ימית).

אולם באמצע שנת 2016, מסיבות שאינן ידועות לנו, כפתה המדינה על "נובל אנרג'י" את שינוי התכנית ולמעשה אילצה אותה לקרב את בית הזיקוק האדיר הזה למרחק של פחות מ-10 ק"מ מחוף דור. רק בשנה האחרונה התבררו ממדיי הזיהום האדיר מאסדת "תמר", הממוקמת מול חופי אשדוד ואשקלון ופועלת מזה מספר שנים. נתונים אלו לא היו ידועים עד כה והם מלמדים על מציאות עגומה ביותר, לפיה אסדת "תמר" היא המפעל המזהם ביותר במדינת ישראל (!).

בכך ניתנה יריית הפתיחה למאבק בלתי נלאה, על בריאות וחיי ילדינו ועל המשך החיים בארצנו הקטנטונת, המהווה כולה את "החצר האחורית" של הפרויקט האימתני הזה. החזון הציוני אינו חזון של מעצמה פטרוכימית שתושביה חולים ומתים ומעטים מאוד נהנים מהעושר...

עמותת "שומרי הבית" הוקמה על מנת להילחם בתכנית הקמת אסדות הגז בקרבת חופי ישראל. אסדות שכל

בכל שנה מתים במדינת ישראל מזיהום אוויר בלבד כ-2,200 בני אדם, זאת עפ"י נתוני ה-OECD. נתוני התחלואה מזיהום אוויר קשים יותר באופן משמעותי.

אסדה להפקת גז הינה למעשה מפעל פטרוכימי מזהם. הקמת אסדות גז בקרבת החוף חושפת את האוכלוסייה האזרחית לזיהום אוויר, ים, מי שתייה וקרקעות כתוצאה מפעולת האסדה והמתקנים הנלווים.

הסבל הנלווה לתחלואה ולתמותה, כתוצאה מכך, איננו גזירת שמיים. **ניתן וצריך לטפל בגז הגולמי במרחק רב מהחוף ולהכניס ארצה את הגז הנקי בלבד.** אסור בתכלית האיסור לקרב מתקן מזהם וחומרים מסוכנים אל ריכוזי אוכלוסייה!

תקלה באסדה בקרבת החוף עלולה לגרום לאסון בסדר גודל כזה שספק אם מדינת ישראל תוכל להתאושש ממנו. אסון כזה עשוי להיגרם ח"ח כתוצאה משפך של קונדנסט בעקבות רעידת אדמה, תקלה או אירוע ביטחוני, ועלול לגרום זיהום של מי הים והחופים מנתניה ועד חופי לבנון, לחודשים רבים ואולי אף לדורות. בנוסף על כך, מתקני ההתפלה שמספקים היום 70% מצריכת המים בישראל יושבתו כליל.

התכנית המקורית של "נובל אנרג'י", השותפה הראשית במאגר הגז "לוויתן" והמפעילה של אסדת הגז,

המנופים עומדים הכן מעל המיקום המתוכנן לאסדת "לוויתן" בקרבת חוף דור-הבוניס. האסדה תהיה גדולה בהרבה.

ההפגנה הסביבתית-בריאותית הגדולה ביותר שהייתה בישראל, בדרישה להרחיק את אסדת לווייתן מהחוף, זכתה להעלמות כמעט מוחלטת בתקשורת הממוסדת. ספטמבר 2018.

**גם אנחנו תומכים במאבק להרחקת האסדות לפי
הבאר במרחק של 120 ק"מ מהחוף!
מז"פ הזורע ראו חשיבות גדולה במאבק זה והוחלט
שייתרם "שקל מול שקל".**

**בשבוע הבא נקים דוכן בחדר האוכל
לתרומות ומכירת חולצות ודגלונים,
הרשמה ל"שומרי הבית" ולקבוצת הווטסאפ
המקומית של אוהדים ותומכים, הסברה
אישית ומתן תשובות לשאלות שלכם.**

**מועדי הפעלת הדוכן בחדר האוכל:
יום חמישי ה-14/2 בשעות 11:30-14:30
וביום שבת ה-16/2 בשעות 8:30-12:00.**

**כמו כן, ניתן למצוא חומר כתוב וסרטי
הסברה באתר האינטרנט ובפייסבוק של
"שומרי הבית" (חפשו בגוגל).**

**בואו לתמוך במאבק החשוב הזה!
3* דקות ואתם מומחים בתחום אסדות הגז ופרויקט
לוויתן: [לחצו כאן](#).**

תכליתן לייצר ביקוש להיצע הגז הגדול שיקדחו, ויובילו להופעתם של מכלי אחסון וצנרות של חומרים מסוכנים לאורכה ולרוחבה של הארץ, הקמתם של מפעלים פטרוכימיים נלווים והקמתן של תחנות כוח מזהמות ומיותרות, שעלולות להרעיל את תושבי ישראל.

פעילי העמותה כולם מתנדבים באופן מלא. פעילויות העמותה הרבות הנעשות במישור הציבורי (הפגנות, הסברות), המדעי (דו"חות וחוות דעת מומחים), המשפטי (עתירות, התנגדויות להיתרי בנייה) והפרלמנטארי (פעילות מול ח"כים, שרים והגורמים המקצועיים במשרדי הממשלה הרלוונטיים), מתבצעות כולן בהתנדבות ובמימון הפעילים עצמם והציבור הרחב.

בשל החלטה שגויה אחת, שהיא קירוב מפגע קשה כל-כך אל החוף, התושבים ואפילו מתקני ההתפלה עצמם עלולים להיפגע פגיעה חמורה. תוכנית אסדת "לוויתן" הממוקמת בקרבת החוף, מקדמת הקמת איזור תעשייה פטרוכימית ענק, ממש כאן ליד יקנעם, באתר "חגית". אנחנו נהפוך ל"תושבי עוטף בזן", על כל המשתמע מכך. הקמת המיכל הראשון לאחסון קונדנסט ב"חגית" כבר אושר. חייבים לשנות את ההחלטה הזאת!

מדינת ישראל עומדת על פי תהום. תושבי ישראל חייבים לעצור את האסון ולתרום למאבק המשפטי של "שומרי הבית", כי החיים הם זכותנו הבסיסית.

לזכר

כמה מילים לזכרו של דר' ניר גיא ז"ל

דר' ניר גיא ז"ל. באדיבות המשפחה

האחרונות חלה ירידה במצב בריאותו. לפני כמה שנים עבר השתלת כליה, אותה תרם לו חבר קיבוץ מזרע. ניר, ביחד עם תורם הכליה, הגיעו אלינו למועדון וסיפרו את סיפורם ועל התקווה להמשיך חיים בריאים. למרות התקוות, למרבה הצער, בתקופה האחרונה מצבו התדרדר והוא נפטר בעפולה בשבוע שעבר. ניר השאיר שלושה ילדים ובת זוג. יהי זכרו ברוך.

נעמי שחם ונעמי שורוב

ניר הגיע להזורע בסוף שנות השמונים, רופא צעיר במראה של נער. בהתחלה היו חברים ותיקים ששאלו מי הוא הנער הזה... במשך הזמן למדנו להכירו. לניר היה חלק משמעותי בעבודת הצוות במרפאה וזכורה לטוב מסירותו וההקשבה לחברים בכל שעה של היממה. החברים סמכו עליו ואהבו את הגישה והיחס שלו.

באותן שנים ניר פיתח תוכנת מחשב לשימוש מרפאות כפריות. הוא היה קשוב לצרכי מרפאתנו ובהתאם לכך פיתח את התוכנה ולימד את הצוות את רזי השימוש במחשב. כמה שנים אחר כך קופת החולים הכניסה תוכנת מחשב חדשה שהחליפה את התוכנה של ניר. כאן הקים את משפחתו עם איילת וכאן נולדו ילדיהם. המשפחה השתלבה בחיי הקבוץ וזכורות התחפושות המיוחדות שלהם במסיבות פורים.

בשנת 1995 דר' אודי הר-שמש החליף אותו וניר עבר למרפאת קבוץ מזרע.

מגיל צעיר ניר התמודד עם מחלת הסוכרת, ובשנים

קרב סטלינגרד:

סוף יולי 1942 - ראשית פברואר 1943 / שמעון שתיל

מצפון לסטלינגרד. כאן היטלר עשה טעות גורלית. הוא היה כה בטוח בניצחון עד שהפנה חלק מצבאו הישר לכיוון הקווקז, להשלמת החלום הגרנדיזויזי. אך הרוסים לא נשברו. ככל שהגרמנים קרבו אל העיר, ההתנגדות הלכה וגברה. המטה הסובייטי הבין את חשיבות הקרב ומינה לפיקוד על החזית את המרשל ז'וקוב - גדול מצביאי בריה"מ, שעתידי לכבוש את ברלין. על הגנת העיר הופקד המרשל צ'וקוב - מפקד אמיץ ועקשן (שקברו עטור האנדרטה מוצב על גבעת ממילא שבמרכז סטלינגרד). הלחימה הגיעה אל תוך העיר והפכה לשורה של קרבות מבית לבית, בו כל מפעל תעשייתי וכל גוש בניינים החליפו ידיים פעם אחר פעם. הפקודה "להלחם עד לכדור האחרון" קיבלה כאן משמעות מזוועה. ספרים רבים נכתבו וסרטים רבים נוצרו על הגבורה העילאית של מגני העיר, לכן לא אפרט כאן מעבר לכך. הקרב נמשך כל חודשי הסתיו, וככל שנהיה קר יותר - לגרמנים נהיה קשה יותר. כל צעד, כל בית, עלו להם ביותר ויותר קורבנות, ביותר ויותר זמן.

בינתיים החלו הסובייטים לרכז ארמיה אדירה למתקפת נגד. הצבא התארגן בשני ראשים, הרחק צפונה ודרומה מסטלינגרד, מול אזור בו היו מוצבים החילות החלשים של המדינות הגרורות, שנועדו להבטיח את האגפים הגרמניים. הפיקוד הגרמני לא חש באיום והופתע. כוחות סובייטיים אדירים, בחיפוי אלפי קני ארטילריה ומאות טנקים מדגם T-34 החדש, פרצו את החזית הגרמנית-רומנית מדרום ומצפון לסטלינגרד.

המתקפה החלה ב-19 לנובמבר 1942 ותוך ארבעה ימים - עד ה-23 בחודש - חברו שתי זרועות המלקחיים

הרחק בעורף הנאצי. סטלינגרד הפכה לכיס מכותר. גם עתה היטלר לא הבין את גודל הסכנה ואסר על הגנרל פאולוס, מפקד הארמיה השישית, לפנות אחורה ולנסות לפרוץ את המצור. הגרמנים ניסו, ללא הצלחה, לשלוח חיל "ישועה" שישימך את הכוחות המכתרים. כשהיטלר התעורר זה כבר

אנדרטה על חורבות בית פאבלוב שהחליף ידיום אין ספור פעמים במהלך הקרבות

בימים אלו חל יום השנה לסיום קרב סטלינגרד, גדול הקרבות משחר ההיסטוריה ועד היום. קרב זה הביא לנקודת מפנה גורלית במלחמת העולם השנייה, שהיתה זירה לא רק לגדול האסונות בחיי העם היהודי - השואה, אלא גם לגדול האסונות של המין האנושי - בין 50 ל-60 מיליון קורבנות.

הכל החל בתוכנית גרמנית גרנדיזוית, משימה לניצחון סופי ב-1942: לפלוש לדרום בריה"מ, לעבור את הרי הקווקז ולהשתלט על מקורות הנפט של באקו (ואם תהיה הצלחה, אולי לחבור לצבא רומל, שיגיע מהמזרח התיכון). אך לשם כך היה צריך לכבוש את סטלינגרד, עיר תעשייתית חשובה והמפתח לכל אזור נהר הוולגה - גדול הנהרות של אירופה.

הבצוע הוטל על הצבא הגרמני האימתני: 1.2 מיליון (!) חיילים גרמנים, המאורגנים ב-72 דיוויזיות ועוד 30 דיוויזיות של המדינות הגרורות. אם נוסיף לזה 2,000 טנקים, 1,700 מטוסים ואלפים רבים של קני ארטילריה, נבין את גודל וחשיבות מבצע "מקרה כחול".

מולם עמד צבא רוסי קטן בהרבה, שמנהיגותו נערפה ע"י סטלין בטיהורים של סוף שנות ה-30, שדמו הוקז בשנה הראשונה של המלחמה - בה מנעו אך בקושי את כיבוש מוסקבה ב"מלחמת הבזק" (ה-Blitzkrieg הצליח עד אז מול כל אויב). הצבא הסובייטי היה בעיצומו של מאמץ התארגנות לאחר כל מה שעבר עליו.

המתקפה החלה באמצע יולי 1942, עם הצלחות גרמניות מרשימות. הגרמנים השתלטו על אזור הזון, והגיעו בראשית אוגוסט עד גדות הוולגה, מרחק של כ-100 ק"מ

שבויים גרמניים - סוף הדרך. תמונות מתוך ויקיפדיה

היה מאוחר מדי. הכוחות הגרמניים הנצורים בשלב הסופי מנו כ-250 אלף איש. לא היה להם די מזון ותחמושת (חיל האוויר הגרמני לא הצליח לספק את הצרכים), מלבושיהם לא הגנו עליהם בפני הקור המתגבר שהגיע למינוס 20° והם לא יכלו לעמוד מול הכוחות הצרים. יותר ויותר גרמנים קפאו למוות או מתו מרעב. אך הם, אכן גם הם, נלחמו בעוז. הפקודה "להילחם עד לאיש האחרון" קיומה גם בצד השני. המצור נמשך עד לסיומו המר ב-2 בפברואר 1943, אז נלקחו 90,000 ה"שלידים" האחרונים מזי הרעב בשבי. מהארמדה הענקית שיצאה לקרב בתרועת ניצחון בקיץ, חזרו לבסוף לגרמניה כעבור יותר מעשר שנים 6,000 שורדים בלבד.

חשיבות קרב טיטאנים זה הוא מעבר לאובדן החומרי

העצום שסבל הצבא הגרמני. זו היתה מפלה אסטרטגית, הראשונה והגדולה בכל המלחמה. לאחר קרב סטלינגרד הצבא הסובייטי המשיך לתקוף ולתקוף, והצבא הגרמני המשיך להתגונן. למרות מספר ניסיונות כושלים ליטול שוב את היזמה, המכבש נעצר רק בברלין. זה היה "ציר הגורל". אמנם היו מי שניסו לטעון אחרת (כחלק מהמלחמה הקרה) ויש עדיין כאלה במערב, אך שום קרב (לדוגמה קרב אל-עלמין בו עצרו את חילות רומל שמנו רק 50,000 גרמנים, או הפלישה הגדולה לחופי נורמנדי בקיץ 1944 כשגורל המלחמה כבר הוכרע מזמן) לא ידמה ולא ישווה לחשיבות קרב סטלינגרד. בקרב זה הוכרע גורל המלחמה ובזכותו - כן, בזכותו! ניצלו אלה ששרדו מבין יהודי אירופה (וביניהם כותב שורות אלה).

חלוצי השכונה החדשה - משפ' גרינשטיין

לפני עשרה ימים עברה משפחת גרינשטיין להתגורר בקיבוץ, וכך הפכה למשפחה הראשונה המאכלסת את השכונה החדשה בעמק וגם לחברים מן המניין. יש להם הרבה ארגזים לפרוק ועיניינים לטפל בהם, אבל הצלחנו למצוא זמן לראיון קצר איתם. אז מזל-טוב כפול לגרינשטיינים וברוכים הבאים! / אילת ראטס

ספרו קצת על עצמכם

אנחנו גלית ועידו, נשואים 11 שנה ויש לנו שלושה בנים: ברי בן 10 וחצי, יואב בן 7 ואסף בן 5. ההורים של גלית מתגוררים בקרית ביאליק ושל עידו בנשר. גלית היא עו"ס ופסיכותרפיסטית ועידו מנהל פרויקטים ב"אינטל". לפני המעבר לכאן ובתשע השנים האחרונות גרנו במדוך עוז, בבית שבנינו.

מה מביא אתכם לקיבוץ הזורע?

הכל התחיל בחינוך הילדים. לאחר זמן קצר בחינוך של מדוך עוז, החלטנו להעביר את ברי הבכור לגן בקיבוץ. יואב הצטרף לבית התינוקות כשהיה בן חצי שנה. דרך הילדים התחלנו להכיר אנשים מהקיבוץ והתרשמו מאוד מהאווירה, הקהילה הקיבוצית, המרחבים הפתוחים והגישה החינוכית. ככל שעברו השנים החיים שלנו התנהלו יותר ויותר בקיבוץ ופחות במושב, ומשם נבעה ההחלטה לעבור.

מה אתם אוהבים בקיבוץ?

את האווירה הנעימה, האנשים, הקהילה התומכת והגישה החינוכית.

איך הבית החדש? מרוצים?

מאד. הבית נעים ולמרות שכביכול אנחנו נמצאים באתר בנייה, אנחנו לא מרגישים את זה. הילדים מתרגשים מאוד מהקירבה לכל החברים הטובים שלהם ומכך שהכל נמצא במרחק של דיווש באופניים (וכמובן מחכים בקוצר רוח לכל השכנים החדשים).

איך הצלחתם להיות ראשונים?

כנראה בזכות תמהיל של מזל וקצת ניסיון מהבניה הקודמת שלנו.

מסר לאומה?

שמחים להיות פה.

משפחת גרינשטיין

השכונה החדשה בעמק: בית אחד כבר אוכלס, נשארו עוד 29

אנחנו מרחיבים את המעגל החברתי של "בשער" עם מדור נוער חדש אותו יגיש לנו נעמן ברקאי, תלמיד כיתה י"א בבית ספר תיכון "מגידו" ובנם של אורית ויבל. כתלמיד תיכון נעמן קצת עסוק, אבל בין הלימודים, הבגרויות, החזרות במגמת התאטרון, אימוני הכושר, אימוני הקרקס, נגינה בגיטרה בס ופסנתר, כתיבת חרוזים ופזמונים, חברים ושאר מטלות ועיסוקים, הוא ישתדל להביא לנו מידי פעם טעימות מחיי הילדים והנוער של הקיבוץ. אז הורים וסבים יקרים - אנא שתפו גם את הדור הצעיר בעיתון המקומי שלנו, עכשיו הוא גם שלהם.

היי סקול מיוזיקל-ראיון עם מיקי שמע / נעמן הרקאי

לגלם את דמותו של "אדם", שחקן כדורסל וחברו הטוב של תומר. בנוסף, הייתי אחראי על תרגום השירים מאנגלית לשפת הקודש (אציין כי השפה המועדפת עליי היא בכלל ערבית, אותה אני מתרגל עם שיבלי מהחד"א ומשפחתו). העלאת המחזה התאפשרה הרבה בזכות בימויה החם והמקצועי של דניס שמע. תודה מקרב לב!
 לרגל השקת מדור הנוער החדש ובכדי לאפשר לכם הצצה קטנה אל מאחורי הקלעים של ההפקה הגדולה הזו, יצאתי לראיין את חברי מיקי שמע, שכאמור כתב ושיחק במחזה:

ספר לנו קצת על תהליך הכתיבה ואיך הייתה החוויה הזו
 כתבתי את המחזה עם עפר וזיו, השותפות שלי לכל דבר. גם אמא עזרה מאד. בשלב ראשון כל אחד היה בביתו וצפה בסרט, אחר כך נפגשנו והחלטנו איך לצמצם אותו ל-8 סצנות. פשוט לקחנו את הרעיון המרכזי ושילבנו אותו עם האווירה המוסדית.

כמו כל דבר ששלושתנו עושים זה מלווה בהמון צחוק. זה לבוא לחברות שלך ופשוט ליהנות מכל שנייה. לא הייתי יכול לבקש פרטנריות יותר טובות.

הכתיבה עוזרת למשחק?

האמת שזה עוזר. אני שיחקתי את ברוך המורה לתיאטרון, וכבר כשכתבנו את הטקסט ידעתי איך יישמע כל משפט ודמיינתי איך זה יוצג. לא לקח לי הרבה זמן להיכנס לדמות כי כבר ידעתי איך אני רוצה שהיא תהיה.

ספר קצת על ברוך אותו גילמת

ברוך הוא מורה לדרמה בבית הספר וזו השנה השמינית שהוא מפיק את מחזמר סיום השנה. ברוך הוא מאד קשוח,

עם סיום המחצית הראשונה של שנת הלימודים, הועלה בחברת הנעורים רעות המחזמר "היי סקול מיוזיקל". מחזות הזמר ברעות הפכו למסורת בארבע השנים האחרונות, והם מעין אירוע שיא בו כל נערי ונערות המוסד "מרימים" הפקה שקוראת תיגר על שפילברג. הופענו עם המחזמר פעמיים באמצע חודש ינואר, בחדר האוכל של רעות (אשר חזר להיות פעיל). ההצגה הייתה פתוחה לכלל תושבי המועצה וחניכי המוסד.

הסרט המקורי "היי סקול מיוזיקל" הוקרן לראשונה בשנת 2006 והופק כסרט טלוויזיה מוזיקלי לנוער. הסרט הינו קומי-רומנטי, ועוסק בתיכון אמריקאי טיפוסי בו התלמידים מתחלקים לחבורות לפי מעמדם החברתי ועיסוקי הפנאי שלהם, ומשלב קטעי שירה ומוסיקה רבים. סיפור המסגרת נוגע לאודישנים לקראת מחזמר סיום השנה של התיכון, אליהם ניגשים התלמידים.

כוכב הסרט הוא טרוי (מגולם ע"י זאק אפרון רחב הכתפיים), קפטן נבחרת הכדורסל ("מקובל"). אצלנו טרוי "עשה עלייה" והפך לתומר, אותו מגלם מור "בובו" גונן - י"בניק מוכשר מעין השופט (וחתיך לא פחות מהמקור).

מהקיבוץ הטוב במועצה השתתפו במחזה כמות בלתי מבוטלת של שחקנים. למעשה, שלושת הכותבים השונים הם "משלנו": זיו פלד, מיקי שמע ועפר וולף, שלושתם תלמידי כיתה ט'. מלבדם, 50 אחוז מהמפיקים הם גם מכוחותינו: נטע אבריאל ותמר זינגר האלופים! (אתם כבר תחשבו כמה מפיקים יש סה"כ). משתתפים נוספים מהזרוע היו נויה בן יוסף, אייר אבריאל, אלה בנארי, יהונתן ירון, אוריה כלב, אור נחומי, שחר תורן ואנוכי. תפקידי בכוח היה

מתוך ההצגה. צילום: דפנא אליקים פרלמוטר

תדריך אחרון לפני שעולים לבמה. צילום נטע אבריאל

דורש הרבה מתלמידיו, קנאי ושתלטן בנוגע למחזמר. הוא אוהב לצטט את ה"גדולים", ביניהם וויליאם שייקספיר.

איך התכוננת לתפקיד ברוך?

כפי שאמרתי, תוך כדי הכתיבה כבר ידעתי איך ברוך יישמע. קיבלתי השראה מהסרט אבל הקצנתי את הדמות.

איך אתה מרגיש כשאתה משחק על הבמה?

זו מין תחושה שקשה להסביר, זה ערבוב של רגשות. אני מרגיש מאד אסיר תודה, מרגיש שיוצא ממני משהו שלא יוצא ביום-יום. אני משוחרר ומרגיש הרבה אהבה מהקהל. כשאני שומע איזה צחוק מהקהל אני יכול לשמוח למשך חודש.

איך היה לעבוד עם אמא שלך?

לעבוד עם אמא מרגיש די רגיל, עשיתי אתה הרבה הפקות בעבר. שנינו יודעים לעשות את ההפרדה בין אמא-בן לבמאית-שחקן. היא מתייחסת אליי כמו אל כל ילד אחר כשנכנסים לחדר החזרות.

אתה חושב שיש קשר בין אמא לאהבה שלך למשחק?

כן. מגיל צעיר חינכו אותי לעולם הזה, הלכתי להצגות של אמא והשתתפתי בהן. אבל כשאני על הבמה אני מייצג את עצמי, את מיקי שמע, ולא את ה"בן של..."

תודה למיקי על הריאיון ולהתראות במדור הבא. ■

שביליסטים יומן מסע

שביל ישראל קטע מס' 2: מהאריה השואג בתל חי לנבי יושע

ומגלים שאנחנו בתוך גן פסלים בחיק הטבע... הפתעה שנייה - אחרי הרכבל של מנרה באמצע ירידה תלולה, משום מקום, חמישה זוגות אופניים צונחים על ידנו מגובה של 3 מטרים. פחד! רונן אליס לא היה שם, אבל היה ביניהם רוכב צעיר בן 13, מקום חמישי בעולם בהתאבדות על אופניים... הפתעה שלישית - פריחה מאסיבית של פרחי **לוע הארי** בין השקדיות הפורחות. גן עדן - כבר אמרנו? והיו גם חמש הפסקות קפה או תה צמחים, כמאמר השיר "דודו": **הגישו פינג'אן והגידו**, היש עוד בעולם כולו דבר יפה מספל קפה שחור מול לובן פסגת החרמון הזוהרת כמטחוי קשת ממול? ההפתעה האחרונה מתרחשת בסוף היום: אחרי שהתגברנו על 20 ק"מ, העלה אותנו השביל אל הכביש לקיבוץ יפתח, אוטוטו אנחנו בנקודת הסיום במצודת כח שמולנו. מתחילים כבר לנער את הרגליים ולחפש אבנים לשים על הקבר של דודו, כשלפתע פונה השביל מזרחה ואנחנו מוצאים את עצמנו בקניון החשוך של **נחל קדש**, יורדים ומטפסים על סלמות... סיום מדהים לקטע משובח של שביל ישראל. אסור להחמיץ!!

בשם השביליסטים - ניר רענן ■

מבנה מסגד נבי יושע. תמונות מתוך ויקיפדיה

האריה השואג בתל חי.

אל תפספסו את הקטע השני של שביל ישראל, כי הוא הרבה יותר יפה מהקטע הראשון. כשאתה הולך על הרכס מעל קריית שמונה, **כשעמק החולה** פרוש לרגליך ומעליו ה**חרמון** הלבן כשלג, אתה מרגיש כמו בגן עדן. יפי הבלורית והתואר **מהגדוד השלישי** של הפלמ"ח התחילו את מסעם לכיבוש **נבי יושע** במאי 1948 ממחנה פילון, ליד אליפלט, ואיבדו 28 לוחמים, ביניהם את דודו האגדי. לעומתם, קבוצת השביליסטים שלנו מתחילה בדצמבר 2015 את מסעה לעבר **מצודת כח** אצל טרומפלדור **בתל חי**, וכמעט מאבדת את אחד מלוחמיה, **איתמר שפייר**, שנותן קפיצה מפחידה ברכס מנרה, מעל תהום של 500 מטר. סליחה, שכחתי: אל שלושת כוכבי קטע מס' 1 - עמירם וייס, יוסי שמע ועבדכם הנאמן, מצטרפים הפעם עוד 6 לוחמים: גיל מאיר בנו של פרוויקה **מהגדוד הראשון** של הפלמ"ח (קרוב מלכיה), ערן שפייר **מגדוד ONE1**, אלי שובל מיקנעם ושלושה לוחמים צעירים - מיקי שמע (הבן של יוסי), אלון ואיתמר שפייר (הבנים של ערן). בדרכנו ל"תצפית רמים" המשגעת באזור צוק מנרה, לוקח איתמר ברצינות את סיסמתו של טרומפלדור **"טוב למות בעד ארצנו"**, ומקצר

את הדרך בקפיצה קלילה מעל תהום של חצי קילומטר. אין נזקים, מלבד התקפי לב של כמה שביליסטים... קטע מס' 2 של שביל ישראל אמנם לא קשה כמו המסע של הגדוד השלישי של הפלמ"ח אל נבי יושע (50 קילו על הגב), אבל יש בו 22 ק"מ יפהיים עם לא מעט הפתעות. הפתעה ראשונה - בין כפר גלעדי לקריית שמונה: ראיתם פעם רמזור באמצע היער? עוצרים (רמזור אדום!), משפשפים את העיניים

על קיצורי דרך

כולנו חושבים בתבניות ומחפשים "קיצורי דרך" ונוסחאות לפישוט המציאות. מוחנו לא מסוגל להתמודד כל הזמן עם המורכבות וכמות המידע שמפגיז אותנו בשגרת החיים והעבודה של המאה ה-21. לכן, מהמצביע הממוצע בבחירות בישראל (או בקלפי הזורע) ועד טראמפ (שכבר לא מסוגל לחשוב בשום צורה אחרת), אנו מחפשים תבניות שיפשטו לנו את המציאות ואת הצורך לחפש עובדות, להפריד אותן משמועות ולנתח אותן בצורה מסודרת.

מדעני המח יודעים להפריד בין מיקום האזורים המשתתפים ב"חשיבה תבניתית מהירה" לבין אזורי המח שמשקיעים בחשיבה ניתוחית. פסיכולוגים וחוקרי התנהגות אחרים יודעים "להציף" אל פני השטח את

העיוות שבחשיבה התבניתית, אולם היכולת לגרום לשינוי אמיתי בהתנהגות או בהתנהלות, בו האדם עובר לחשיבה ניתוחית, בעייתית מאד ונכשלת במקרים רבים.

לצערנו, הן אנחנו בקיבוץ- בהצבעות עתירות רגש, בארץ- בבחירות סוערות ובבריטניה- המאבדת עצמה לדעת ב"ברקזיט", והן מנהלים ופוליטיקאים בכירים, נופלים שוב ושוב במלכודת של פישוט המצב המורכב לתבנית. אנחנו מרגישים צורך ודרישה כל כך גבוהה ל"החלטות מהירות" שאנחנו מוותרים על האפשרות לבצע את ההחלטות הנכונות.

בתקווה לקצת יותר החלטות נכונות בקהילת הזורע, במדינת ישראל ובמקומות העבודה שלנו,

שבת שלום!

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור

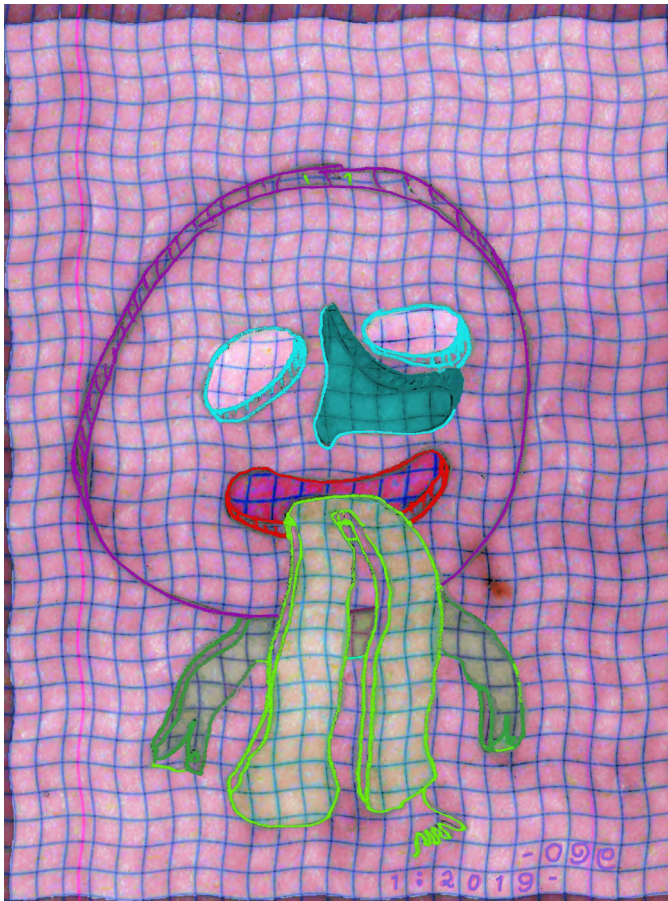
גִּרְצִיּוֹת

לרוע מזלן של ה**גִּרְצִיּוֹת**, שמן נקשר לגברות מתנשאות, מפונקות ובעלות קפריזות טרחניות. אלא שבמיתולוגיה היוונית הן כלל וכלל אינן כאלה. כאן הן שלוש אלות של חן, נועם וקסם. תמיד נראה אותן בשלישיה. הן בנותיו של זֵאוס, או על פי גרסה אחרת, הן בנותיהן של דֵיּוֹנִיסוֹס וּאֶפְרוֹדִיטָה (היא וְנוֹס - אצל הרומאים). הן היו בנות לויתה של אפרודיטה, עד כדי כך שהפכו לאחד מסימני ההכר שלה (האטריבוט שלה). תפקידן היה להעניק לעולם את החן, העליצות והנועם, ולייצר אווירה נאותה להתהוות האהבה. היוונים קראו להן: כְּאֶרִיטוֹת וכך קיבלנו את המילה קְרִיזְמָה. ברומית הן נקראו: - gratiae שהתגלגלה ל- grace - דהיינו - חן; ומי שביקר באיטליה יודע כי: grazie - היא תודה, ואצלנו "תודה" הלא היא: "חן חן", ושוב חזרנו אל החן של שלוש ה**גִּרְצִיּוֹת**.

שבת שלום (עם רון בלב ואת ביד...)
אהוד דור

רובנס, שלוש הגרציות, 1630-35

מיבש כותנתו בפיו. צייר: שבתאי פרידמן

התשבץ!

מאונך:
 1 - ראש הממשלה הקודם
 2 - שר הביטחון
 3 - שר התקשורת הקודם
 4 - שר החוץ

מאוזן:
 1 - ראש הממשלה
 2 - שר הבריאות
 3 - שר החוץ
 4 - שר התקשורת הקודם
 5 - שר החוץ

* תודה לנעה אלבוחר על הבדיחה.

אכתב תודה לאלות בית שקמה

אושפזתי בבית שקמה לאחר ניתוח, לכמה ימים לשם מנוחה, שכאדם בודד קשה להשיגה. אחרי הכל, להיות בביתך משמעותו להיות בפעילות מתמדת, גם אם אינך מתכוון לכך. את הארוחות אכלתי עם כולם, מה שאפשר לי לראות את הצוות כולו, החל מהמנהלת, האחיות והאח הראשי - אלו הם שמביאים את השוהים בבית הזה אל שולחן האוכל, מעודדים ועוזרים להם לאכול, מנקים את חדרם ועוזרים להם בניקיון האישי. בכל אלה טורחים ועושים ללא יוצא מן הכלל, חברים ושאנים חברי הקיבוץ, העובדים הוותיקים והחדשים יותר. על המסירות, המאמץ לתקשר עם אנשים שלפעמים רוצים להביע משהו ואינם יכולים, או עם אנשים שמנותקים מהוויות העולם הזה (לפחות כך הם נראים בעיני רובינו), להבין את בקשותיהם רק לפי תנועות הגוף, לדובב אותם עם חיוך אמיתי...על כל אלה אני אומר להם - לכם, טוב, תודה.

הבית הזה, בית שקמה, נבנה לפני שנים רבות כאלטרנטיבה לביתם של חברי קיבוץ, בודדים או משפחות, שהגיעו למצב בו התקשו לשרת את עצמם,

אך עדיין הם עצמאיים במידה מסוימת, ואפילו רק בכדי לשמור על כבודם של אותם חברים. אותם בני משפחה או בודדים הזקוקים לכך יוכלו לעבור אל הבית לדיור קבע, במתכונת של דיור מוגן.

נכון להיום השימוש במקום השתנה. פונקציות מסוימות התיישנו ופונקציות אחרות נדרשות. אבל גם היום ואולי דווקא היום, עם התמורות והשינויים המתחוללים בחיינו, נדרש מוסד כזה. נכון יותר לומר - נדרש המוסד הזה - כגב לכלונו. איש איננו יודע מתי יזדקק לתמיכה שבת שקמה מעניק.

בית שקמה אמנם קיים אבל התיישן. דרוש ריענון של הבית ויש צורך בהחלפת ציוד, שהיה מעולה לפני שלושים שנה, בציוד מודרני יותר ובשיפוץ חלק מן החדרים. אני פונה למוסדות הקיבוץ, הקהילה ולכל מי שיש בידו להשפיע: אנא הקציבו את האמצעים הדרושים למעשה החשוב הזה בבית שקמה, כי איש מאתנו לעולם לא ידע מתי יזדקק לו.

חנן נגר

לזכר רמי הרפז

ניזכר הפעם בשני אירועים מרגשים בקיבוצנו במרכזם עמד רמי הרפז: יום החזרה מהשבי המצרי בשנת 1973 וערב "חיים שכאלה", שנערך לכבודו 9 שנים מאוחר יותר. יהי זכרו ברוך / צוות הארכיון

להלן שירי ברכה שנכתבו לכבוד שובו של רמי מהשבי בנובמבר 1973, והוקראו במסיבת קבלת הפנים שנערכה במועדון ביום הגעתו לקיבוץ. כתב אהרון בנארי.

ביום השיבה
=====

אולי רק משורר מסוגל למסור את הרגשותינו,
ביום חזרתו של רמי מן השבי.
את חתירתו דרך פרחים וילדים, דרך נשיקות,
ולחיצות ידים, דרך אנשי הזורע מכל הגילים,
מן השער הראשי למועדון, ואת הערב היפה,
בחדר האוכל.

לרמי היקר
=====

אנחנו כולנו נרעשים ונרגשים, עד כי בקושי מצליחים
לבטא מעט מרחשי הלב, המלוים אותנו זה שלוש וחצי שנים,
והיום מאש-מתפקעים ונשטפים בדמעות מעורבות של שמחה
אין קץ בשובר הביתה, עם כאב צורב ושפתים בוכות.
אלוהי העברים היכה במצרים עשר מכות, מאז איו הוא מכה עוד.
ניסים אינם קורים ועלינו להפז במהומה.
היינו איתך מרחוק, ואיתך נורית מקרוב בכל התקופה הקשה,
והארוכה הזאת. ניסינו להושיט מעט עזרה ולהביא קצת בטחון אליכם
ואם לא תמיד הצלחנו, ולא כולנו ידענו בכל עת לבטא נכונה
את אשר עמנו, דעו היום כי אנחנו שאבנו עידוד מכם.
ספר רמי במכתבים, בקטעי מידע ובד"שים דרך הצלב האדום.
ומתך נורית במאה ואחת דרכים של יום יום.
ראינו את שיפורה ותמר הדואגות לכל מחסור,
ומלוות אתכם בציפיה ובתקווה, שיבוא יום, יום השחרור.
שלחנו מכאן ברכות בכל חג, חלמנו כל אחד בליבו על קץ הסבל הזה,
לך ולמשפחה. כל פעוט הלומד לדבר ידע, שלנטע ולאמיר, לדליה ולדגנית,
יש אבא רמי, אבא טייס, הנמצא בשבי, אבא שיחזור יום אחד הביתה,
יהיה איתנו כל יום, ילך איתם לבריכה בקייץ, וייצא איתם לטייל ביער,
בשבתות היפות של החורף.
עוד לא את כולם ראית, רוב הבנים מגויסים עדיין, וחלקם הצליחו להגיע
הערב להיות נוכחים איתך, עם כולנו, בערב שובר. ללחץ יד, לטפוח על שכם,
ולשוב ליחידותיהם. כאשר ישובו הביתה ויפשטו מדים, נמצא את הזמן בצותא
לשמוע הכל הכל ולבטא ביתר הצלחה את אשר אנחנו רוחשים כלפיד.
יש לנו שמש נפלאה, וגשם מיטיב, יש לנו נחלים ועמקים, הרים וגבעות,
ובית איתו ודרך לצעוד, אנו נמשיך באמונה, שילדים חיים,
כדי להיות לאנשים, להוליד צאצאים, לכתוב שירים, ולנטוע כרמים

שובו של רמי מהשבי. נובמבר 1973

- 6 -

לרמי - ל"חיים שכאלה"

" במחצית הדרךאני לא נועל....

(**רמי הרפז** כסיום מסיבת "חיים שכאלה")

אל תנעל רמי, אל תנעל
 זה לא הזמן המחאים כוודאי
 כי לאדם נעלה, שכוחו עוד עולה
 נכוננו עלילות עד בלי דיל!

חיים שכאלה - וזוהי רק מחצית
 אפוס של דמות אין דומה לה
 אח הדמיון מלהיב, את הלב מצית
 בסופרלטיבים לעילא ולעילא...

ומוטיב מלווה מעבר להווה
 עובר לו כחוט השני - כנושא עיקרי או משני;
 האדם - ומהירות המטוס, האדם והעצמה המכנית
 האדם - ופלאי האלקטרוניקה, האדם - והתושיה השכנית

וככל שחווית הערב מתגבשת ושוקעת
 מתגלה אישיות צנועה וצללת דעה
 מנהיג אמיתי - איש עם לב ועם דם
 אין ספק - מעל המכונות מתעלה בן אדם....

"פלטסטופיל" - בר תחרות לחיל אויר" -
 כך אמרת וזה בהחלט סביר

אבל, ועם כל החשיבות לפלטסטופיל
 גם על חינוך דור המשך מאפיל?!

" אדם צריך להיות את חייו"
 אבל מה עם חיי ילדיו?
 ותנועה ועם שאבד להם הרעיון
 ומפעל של דורות שבסכנת כיליון?
 לך לחברת הילדים או למוסד

לבנות מבראשית מן המסד
 לך לחנועה או לחטיבה הצעירה
 לנער ערכים, לעקור הרהורי כפירה
 לך למפלגה - כן למפ"ם
 שיותר מדי זמן מרחפת כעב"ס...

אז אל תנעל רמי - ואל תינעל
 כי רגלך רחבה על כל נעל
 רוצ' יחף, חפשי, פראי וצוהל
 וכבוש את היעד שעל אחר שעל.

כי אשה הפיכת, רמי, אינך משחכר
 אסוף את התבונה, למכונות אל החמכר
 כה חבל שכותה כמון יבוזבוז
 הר של קסם, הר של פז!!

בני הכיתה שרים - שחף יסעור

המשפחה בקהל

רמי מנגן בכינור

על עבדים ומתנדבים

בני ישראל מתאוששים מהחוויה המכוננת של העם היהודי - מעמד הר סיני. מעבר למופע האור-קולי יוצא הדופן, הם זכו לקבל את יסודות החוקה העברית - עשרת הדיברות. אך מי כמונו יודעים שלא ניתן לקיים חיי יום-יום של חברה מתוקנת רק על פי החוקה הבסיסית. יש צורך להתקין תקנות, שידריכו את הציבור כיצד לנהוג, מה מותר, מה אסור, ומהם העונשים בהם מסתכנים העבריינים השונים. בדיוק בנושאים האלה עוסקת הפרשה שלנו (משפטים):

ראשית - דיני עבד עברי ואמה עבריה.

אחר כך דינים בין אדם לחברו: דיני רצח, נזיקין, גניבה, שוחד, היחס לאלמנה וליתום וכו'.

לבסוף דינים שבין אדם למקום: דיני כשרות, חגים שמיטה וכו'.

סדר הנושאים מעלה את השאלה: מדוע בוחרת הפרשה לעסוק תחילה בדיני עבד עברי ורק אחר כך בנושאים הפליליים הכבדים - רצח, גניבה, שוחד - ?

וכך מנחה אותנו המקרא לגבי עבד עברי:

"כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עִבְרִי, שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד; וּבִשְׁבַעַת--יָצֵא לְחֻפְשֵׁי, חֲנָם." (שמות כא, ב)

"אִם-בְּגֵפוֹ יָבֵא, בְּגֵפוֹ יֵצֵא; אִם-בְּעַל אִשָּׁה הוּא, וַיֵּצֵא אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ." (שמות כא, ג)

"אִם-אֲדֹנָיו יִתֶּן-לוֹ אִשָּׁה, וַיֵּלְדֶה-לוֹ בָּנִים אוֹ בָנוֹת--הָאִשָּׁה וַיֵּלְדֶיהָ, תִּהְיֶה לְאֲדֹנֶיהָ, וְהוּא, יֵצֵא בְּגֵפוֹ." (שמות כא, ד)

הכבוד והזהירות שיש לנהוג בעבד, שהיה רכוש לכל דבר בימי קדם, באים לפני מקרים שנראים לנו חמורים בהרבה. הכיצד? כמה שהתורה חכמה... דבר ראשון: בני ישראל - זיכרו מהיכן באתם. עם של עבדים, משועבד בעבודת פרך ללא זכויות סוציאליות מינימליות. כשתגיעו לארץ הבחירה, תתנחלו בה, תעשו לבעלי הון ותרבו עבדים ושפחות - זיכרו: גם הם בני אדם שנבראו בצלם אלוהים, ואפילו אם איתרע מזלם והפכו לעבדים - זה זמני. שש שנות עבדות זהו. לאחר מכן ייצאו לחופש, לעצמאות וינסו לשקם את חייהם.

העבדים של ימינו הם העובדים הזרים מהשטחים ומחול"ל. הם באו לכאן לחיות חיי עבדים מרצון או שלא מרצון. מידיעה או שלא מידיעה. דרכונם מופקד אצל המעביד המתייחס אליהם לעתים כרכושו הפרטי. תנאים סוציאליים - הס מלהזכיר. תנאי מגורים - מחפירים. וכל זאת בארץ הקודש שניתנה לעם סגולה המחויב לדיני עבד עברי.

נכון, רובם של העבדים שנזכרו לעיל אינם עבריים. אז מה? העובדה שהם זרים מכשירה את השרץ? ושמה נהפוך הוא?

אולי דווקא היותם זרים בארצנו מחייבת אותנו במשנה זהירות כלפיהם? היכן, לעזאזל, הלב היהודי החם כשצריך אותו?!

ולאחר שקיבלנו 53 חוקים חדשים, פתאום משימה חדשה:

"דִּבֶּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּקְחוּ-לִי תְרוּמָה: מֵאֵת כָּל-אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ, תִּקְחוּ אֶת-תְּרוּמָתִי." (שמות כה, ב)
"וְזֹאת, הַתְּרוּמָה, אֲשֶׁר תִּקְחוּ, מֵאֲתָם: זָהָב וְכֶסֶף, וּנְחֹשֶׁת." (שמות כה, ג)

בהמשך מפורטים פריטי התרומה וכן מטרת התרומה:

"וַעֲשׂוּ לִי, מִקְדָּשׁ; וְשִׁכְנָתִי, בְּתוֹכָם." (שמות כה, ג)

מצד אחד - היהדות המופשטת והרוחנית שדוחה בשאט נפש את המגלומניה וההיסטריה סביב אתרים וקברי צדיקים, וסולדת עוד יותר מפולחן האיטיות לכבוד גדולי הדור - היא זאת שאלוהיה דורש ממאמיניו לעשות לו משכן. בשביל מה אלוהים צריך את כל ה"כאב ראש" הזה עם ירידה לפרטי פרטים, או בלשון החברה: "מה זה השטויות האלה?"

מצד שני - וְשִׁכְנָתִי, בְּתוֹכָם. כלומר אלוהים לא ישכון במשכן אלא בלב מאמיניו. אז לשם מה המשכן?

למרות שהפרשה עד סופה אינה אלא ספר הדרכה מדוקדק של בניית המשכן, המסר הברור של הפרשה הוא **התרומה**, שהיא גם שם הפרשה. נראה כי מעשה המשכן הוא תרגיל נפלא בדינמיקה קבוצתית ובגיבוש חברתי. הבה ניתן לחבר'ה פרויקט רציני - אמר אלוהים למלאכיו - יתלבטו, יתמודדו, יוותרו על רכוש ויתלכדו לקראת מטרה משותפת, ובאותה הזדמנות יוכלו לקבל תחליף לעבודת אלילים. "פסל וכל תמונה" - בהחלט לא... אך משכן לאלוהים יוכל לשמש כמשהו מוחשי וגם יספק תעסוקה נצחית לשבט לוי - אבותיהם של עסקני הדת לדורותיהם, העושים את הדת קרדום לחפור בה.

קריאת האל לעם לבוא ולתרום מהדהדת בנו עד היום. היהודי - ליבו חם והוא לא עומד מנגד כשצרות מתרחשות על בני עמו. בעשורים האחרונים הוא נזעק ותורם מזמנו, ממונו וכישוריו גם לנצרכים שמעבר לים.

כלכלת ישראל מתבססת על תרומות. קשה לתאר את בתי החולים המפוארים, את מערכת הרווחה רבת החסד או את השפע והמגוון של מוסדות התרבות והאמנות שאנו משופעים בהם, ללא התרומות הללו. כל זאת נכון לא מהיום - כשאנו מדינה מפותחת ועשירה - אלא גם לפני שישה ושבעה עשורים, כשהיינו חברה צנועה ברמת חיים נמוכה.

יותר מרוב אומות העולם, אנו חברה משימתית שמתגייסת ומתנדבת. בצרות היום-יום אנו לא שמים לב לזה, אבל רוח התרומה וההתנדבות שבנו הופכים אותנו לחברה בריאה, חזקה, נכונה וטובה יותר, שהחמלה והרגישות לזולת היא בשר מבשרה.

■ שבת שלום!

שירים עד כאן / נתן יונתן

שירים עד כאן. נתנה לנו ארקה
עד שהזמן שלנו יעצר.

היו גשמים ואור מה עוד אפשר לרצות
יפים ממני וממך האדמה לקחה.

שירים עד כאן. על קשר השתיקה
הגיעה שעתנו לותר.

פרגים שלנו לא היו אדמים יותר
חטאינו לא פשג הלבינו

שקאלה תמיד היינו; צפורים שלא ידעו מנוחה
ספורים של זמן קשוח וחסם.

שירים עד כאן. דקה אחר דקה
קצרות ואוהבות וכוואבות

אבל האחרונה סופית וארפה
שעון השמש והחול הגיע עד הקו.

שירים עד כאן. בגבה הפסגה
גם האויר מתחיל להיות דליל

אבל לכם ולי עוד נשארו מלים
לזכר איה שהיינו כאן פשיסגר הגן.

הבכי והצחוק, המר והמתוק
קולות האנשים. כוכבי הזמן

השמש והים, הלחם, העולם
וכל מה שהיה נשאר לחיות בתוך השיר.

מתוך "שירים אחרים" הוצאת ספרית פועלים

סוף פסוק

"כאשר שרו, זע משהו
בליבו של ההוביט. הרגשה
מופלאה עלתה בו, הרגשת
אהבה לכל אותם דברים
מופלאים ורחוקים..."

מתוך "ההוביט"
מאת ג'ר.ר. טולקין,
הוצאת זמורה-ביתן 1977
("תרגום הטייסים")

לוח מודעות

לידיעתכם,

הטלפון הנייד של הפיזיותרפיה חזר
לפעול, מספרו 054-880-8689.
ניתן להתקשר או/עדיף להשאיר
הודעת טקסט בכל ימות השבוע.

לנוחיותכם, בכניסה לפיזיותרפיה
תלויה תיבה המיועדת להשאר
הפניות ומסמכים.

שעות קבלה בפיזיותרפיה:
יום א' - 13:00-17:00
יום ג' - 10:00-17:00

אנה אבראל

מזל טוב

לנחמה נהב
לרגל יום הולדת 70!
מאחלים לך
בריאות ונחת לרוב

טיוף 3 הכסאות ה-4

שבת - 16.2

בשער

מתן ספריות קיבוץ הזורע

PLASTOPI FLEXIBLE PACKAGING SOLUTIONS

המשאית

המלון

המלון

המלון

הודעה מהמלון
נשמח לקבל מחברים חומרים לפרסום ב"בשער" בכל
התחומים.

אנא העבירו חומרים לגיליון הבא לא יאוחר מה-15/2/19,
לאימייל: bashaar.hazorea@gmail.com, תודה מראש ☺

10 שאלות ותשובות עם שמעון שתיל

גיל: 86 פחות חודשיים.

מצב משפחתי: בזוגיות עם ביאטריס מזה 42 שנים. אב ל-3 בנות - רוני (מנישואים קודמים), טלי ונועה ולשני בנים - ערוד (מנישואים קודמים) ויוני וסבא ל-9 נכדים.
מקצוע: בעבר, בשער העמקים ובגבעת ברנר הייתי נוטע, שתלן וכורם ומורה ומדריך בחברת נוער. ב-34 השנים האחרונות אני בפלסטופיל - 10 שנים באקסטרוזרים והשאר באבטחת איכות.

על השפה האיטלקית, עד כדי כך שהמלחים האיטלקים בספינה "ברכה פולד", שעל סיפונה עלינו ארצה, התייחסו אליי טוב באופן מיוחד כי חשבו אותי ליליד רומא. לצערי, כאשר הגענו ארצה השקעת האנרגיה בלימוד העברית דחק את האיטלקית שנשכחה ממני כמעט לחלוטין. עד היום חסרה לי אותה שפה שידעתי היטב - שפה יפהפייה שהייתה שגורה על פי ואין לי אותה עוד.

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

חיי היו חיים יפים ומעניינים ובגיל שלי כבר אין לי הרבה שאיפות... אני רוצה לשמור על צלילות הדעת וליהנות מהמשפחה שלי ומהגינה שלי ביתי. מי צריך יותר מזה?

8 ספר משהו שלא יודעים עליך.

כשהייתי צעיר הייתי שמאלן קיצוני וחסיד מושבע של משה סנה, ממנהיגי מפ"ם. בראשית 1953 פילג סנה את המפלגה ונע לכיוון הקומוניסטים. פילוג זה הביא לכך שמקיבוצי הקיבוץ הארצי סולקו מהיום למחר כ-250 חברים. (זיכרו, היו אלו ימי ה"קולקטיביות הרעיונית"). למזלי בדיוק באותם ימים של הפילוג הייתי כחייל סדיר על תקן של "שוטר" בהר הצופים ועד שירדתי מההר כבר הספיק סנה להוציא שלושה גליונות בשם "שמאל", מהם למדתי שהוא בדרך לעזוב את הציונות. פרסום זה הביא להחלטתי שלתנועה לא ציונית אני לא הולך ולכן לא הצטרפתי אל סנה. בדיעבד, אם לא הייתי בהר הצופים לבטח הייתי חותם על תמיכה בסנה ומורחק לאלתר מקיבוצי שער העמקים.

9 תכונה אחת בך שהיית שמח להיפרד ממנה.

אני ברדקיסט מפה ועד להודעה חדשה - שוכח דברים [ביאטריס מדגישה שרק בבית ולא בעבודה], משאיר אי סדר בכל מקום ולא מצליח למצוא דברים שמחפש. [ביאטריס מוסיפה תכונה נוספת שהיה טוב להיפטר ממנה - שמעון הוא גם אספן כפייתי ובתוך כל מה שאוסף בלתי ניתן להבדיל בין עיקר ונחוץ לבין מה שטפיל].

10 משהו שאתה אוהב ומשהו שמכעיס אותך בהזרוע?

אוהב: את המערכת של עזרה הדדית שקיימת אצלנו. השכלנו להקים לאחר השינוי חברת רווחה מפוארת. יש אצלנו ערבות הדדית אמיתית ולא משאירים "פצועים בשטח". בנוסף, אני כמובן מאוד אוהב את הגינה שלי, את הנוף, את היער ואת הואדי הזורם. זכינו לחיות במקום מקסים.

מכעיס: מטריפה את דעתי תופעה של אגואיזם ושל התעלמות מהזולת כאשר זה מלווה לא פעם ביחס צרכני לקיבוץ - יש כאלו שרואים בקבוץ "פרה חולבת", שצריך להפיק ממנה את המירב לעצמם ולתת לה כמה שפחות. זה מכעיס אותי מאוד.

תודה לשמעון על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמה לכולנו

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. וביתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים.
ראיין: דני נהב

1 זכרון מעניין מהילדות?

נובמבר 1944, תקופת השואה בהונגריה. אני בן 11, גר יחד עם אימא שלי (אבי כבר עלה ארצה ב-1939 להכין את הגעתנו ואנחנו "נתקענו" בהונגריה) בבית כאשר הפשיסטים ההונגרים, בתקופת השלטון הנאצי, פורצים לתוך ביתנו ומורידים אותנו, יחד עם כל היהודים שגרו שם, אל גדות הדנובה. (אז עדיין לא ירו שם ביהודים ולא השליכו אותם למי הדנובה). עמדנו בחוץ במשך יום שלם עד שלפנות ערב הולינו אותנו ליעד לא ידוע. בשלב מסוים, עם רדת החשיכה הכניסו אותנו למקלט. ישבנו שם באפילה ובקור. פתאום שוטר הונגרי קורא בשם אימי ובשמי. אני "עשיתי במכנסיים" מרוב פחד. רעדתי בכל הגוף - גם מקור אבל בעיקר מהפחד מה יהיה אתנו עכשיו. השוטר הכניס אותנו לחדרון ואז ראיתי את דודתי לאה - אחותה הבכורה של אימי - עומדת שם. רק לאחר זמן הבנו שדודה לאה ראתה לאן השוטרים ההונגרים לקחו אותנו, ובתשייה ואומץ שלא יתארו במילים פנתה לשוטר ובתחנונים הצליחה לשחד אותו שיוציא אותנו. בזכותה של דודה לאה יצאנו משם והובלנו ל"בית מוגן" שהיה תחת חסות שבדית. כך ניצלתי! אני לא יודע אם הייתי שורד בלעדי דודתי, וזכרון גבורתה הוא זכרון הילדות החזק ביותר שמלווה אותי עד היום.

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

נתפסתי לסיפורים של אהוד דור על דמויות מהמיתולוגיה היוונית, ולא פעם זה מעודד אותי לחפש מידע נוסף עליהם. למשל, רק לאחרונה, חיפשתי ב"גוגל" מידע על הטיטאנים, וכך גם לגבי דמויות נוספות.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

משחק ברידג'. אני שותף לקבוצה של רפי, שנפגשת כל יום חמישי במועדון (מחמאות מגיעות לשילה שלימדה אותי בראשית הדרך את רזי המשחק) וגם באופן עצמאי מול המחשב בבית, שם אני משחק ככל שרק מוצא לכך פנאי. [אני - דני - הייתי בטוח שהתחביב המרכזי של שמעון הוא בטיפוח וורדים. שמעון לא מכחישי אך מדגיש שבניגוד לברידג' תחביב זה אינו בגדר פעילות יום-יומית ולכן ממוקם כתחביב משני].

4 מהו החטא הקטן שלך ("ה'גילטי-פלזר")?

אני באופי שלי מתמכר... בעברי הייתי מכור לקריאה, עד כדי כך שאבא שלי רצה להגביל את שעות הקריאה שלי! היה זמן שהתמכרתי למשחק מחשב בשם Digger [ביאטריס מעידה על שעות של משחק] וכיום אני מכור לברידג'. מזל שלא נחשפתי להימורים כי סביר מאוד שהייתי "מאבד שם גם את המכנסיים..."

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית הכי רוצה להיות?

ליד, מול ובתוך אולמות הטאג-מאהל (Taj Mahal) שבהודו. לצערי לא הייתי וכבר לא אהיה שם, אבל בעיניי זה המבנה המדהים ביותר בעולם ואין משהו שדומה או שווה לו. בכלל, ארכיטקטורה של כנסיות, מסגדים ובתים עתיקים מאוד מדברת אליי ומסקרנת אותי.

6 מהו הפיספוס שלך?

יש לי פספוס גדול שקשור לתקופה שנמשכה 20 חודש בדרכי מאירופה לארץ ישראל. במהלך אותה תקופה שהינו אחד-עשר חודשים במחנה פליטים באיטליה, ואני בגיל 13 השתלטתי ללא קושי